

Giới thiệu Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh

Truyện kể về một cô bé "đàn ông" chuyên đi phá hoại các couple. Chính vì cái tính đầy mà một ngày kia cô đã gặp được "quả báo" nhưng vô cùng ngọt ngào rơi vào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Có tuyết?

Một buổi tối rét buốt và không sao, cô ngồi bên cửa sổ, quán chân quanh người, tưởng tượng có những bông tuyết rơi xuống. Tuyết rơi? Mơ à? Hà Nội kiếm đâu ra tuyết?

Cô đưa hai tay lên miệng thổi. Hơi ấm nóng phả vào tay khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn. Nhìn xuống bên kia lề đường, bao nhiêu cặp đang đứng ăn kem bông cùng nhau, rồi ôm nhau ủ ấm. Điển hình là có một cặp vô cùng quen mắt kia. Cô bắt đầu cảm thấy mình có việc để làm.

Cố thoát khỏi cái chân bông ấm áp, cô khoác một chiếc áo khoác to sụ, đi giày và xông ra đường.

"Ồ, trùng hợp quá nhỉ, thế mà lại gặp cậu ở đây." Cái cặp bị cô nhắm trúng đang đứng trước mặt cô, cả hai người đang ôm nhau bị phá thì khó chịu quay ra nhìn.

"O... Béo, sao cậu lại ở đây?" Cô gái ngạc nhiên nhìn cô, có phần hơi sợ sệt.

"Em biết cô ta à?" Người con trai cau mày nhìn cô.

"Đây là Bích, bạn cùng lớp hồi cấp 2 của em."

"Trí nhớ cậu tốt ha." Biệt danh của cô đầu phải ai cũng gọi được. Cái tên rất thuận tai của cô vào miệng cô ta sao khó chịu ghê.

"Cậu cũng vậy mà." Chúng ta mới gặp nhau hôm qua.

"Ồ, bạn trai mới của cậu hả? Không phải mới tuần trước tớ thấy cậu vẫn đi với anh Tuấn mà." Cô làm bộ ngạc nhiên lắm.

"Cậu..." Cô vẫn làm tiếp ư?

"Ừ tớ biết nhiều lắm. Trước anh Tuấn còn có anh Nam, anh Đạt, anh Thành. À đúng rồi không phải hôm qua cậu đi cùng anh Đức sao?" Cô vô tội liệt kê một loạt ra.

"Cậu..."

"Ánh, chuyện là thế nào?" Người con trai đắm chiều nhìn Ánh.

"Anh... không phải..."

Trong lúc hai người cãi nhau, cô quan sát cái người bạn trai mới này của Ánh. Sao bạn trai cô ta toàn loại không mặt mũi thì có vết thâm thể này? Làm cô vừa phá vừa không dám nhìn mặt mấy anh.

Một lúc sau, người con trai bỏ đi, Ánh cảm phần quay sang định nói rõ ràng với cô thì đã chẳng thấy cô ở đó. Ánh đành phải hậm hực ra về. Cô ta không muốn nhìn thấy cô nữa. Cứ mỗi lần cô ta có bạn trai mới là vô ý hay hữu ý sẽ gặp cô ngoài đường. Đúng là xui hết chỗ nói.

Cô đã lột áo khoác ra và chui lại vô chăn. Nỗi ghét Ánh từ năm cấp hai rất là lớn, cô không thể tả được. Nói chung là cô chẳng làm gì cô ta mà cô ta luôn kiếm chuyện gây sự, suốt ngày ghi cô vào sổ lớp trường, báo hại cô phải viết bản kiểm điểm, 20 lần nội quy. Đó là một lần điển hình thôi đó.

Cô lại nhìn ra cửa sổ. Có mấy bông trắng trắng rơi xuống. Cô dụi mắt, lại dụi mắt. Tuyết ư? Cô đang mơ à?

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hắn ngồi trên một chiếc ghế, mắt nhìn vào quả địa cầu. Haizz... Tại sao cái bà thần tình yêu đó lại bắt hắn phải xuống trừng phạt cái con bé thích phá couple này chứ? Không phải là bà ta thu phục được hắn mà bà ta muốn làm gì thì làm nha. Hừ, sự thật lại là như vậy mới đau chứ. Hắn cũng chỉ là một con tiểu quý vô tội dưới trần thôi mà

(Thần tình yêu: Tiểu quý cái ông nội mi. Đại Ma Vương thì có.)

"Quyết định xong chưa?" Thần tình yêu bất chợt đi đến, bộ đồ cổ trang trắng muốt từ trên xuống dưới rất phù hợp với làn da trắng nõn cùng khuôn mặt xinh đẹp, hiền từ của bà.

"Bà là người nước nào vậy?" Hắn quét mắt đến bộ đồ của bà.

"Ta đi khắp thế gian, có phép dịch tiếng mà. Hôm qua ta mới mua bộ đồ này ở Trung Quốc đó." Bà kiêu hãnh vuốt cánh tay áo của mình.

"..." Hắn muốn đòi chủ có được không?

"Vậy quyết định của ngươi là gì?"

"Xuống thì xuống." Không phải hôm qua bà ta đã dùng "cực hình" bắt hắn xuống sao? Giờ còn làm vẻ nhân từ muốn xuống thì xuống mà không xuống cũng chẳng sao. Còn về cái cực hình ấy, hắn không muốn nhớ lại. Mặc ời quá!

"Vậy bao giờ muốn đi?"

Hắn chưa kịp mở miệng trả lời đã bị bà phất tay một cái roi luôn xuống.

Hắn mà gặp lại bà ta, nhất định sẽ đánh nhau lại một trận đàng hoàng. Lần trước rõ là bà ta lợi dụng lúc hắn đang say rượu...

Hắn làm tuyết rơi, rơi nhanh chóng để cho ngã đỡ đau. Đến khi ngã xuống nền tuyết rồi mới bắt đầu tự rửa thảm mình. Rõ là hắn biết dịch chuyển mà, cần quái gì làm tuyết? Tiêu hao nội lực của chính mình. Giờ hay rồi, không nhắc nỗi người lên để đi luôn.

Cô ngồi trên cửa sổ, liên tục trở mắt nhìn, tuyết không những rơi, mà còn vừa nhiều vừa nhanh. Mà hình như cô vừa thấy cái gì đó rơi xuống ấy.

Cô khoác lại áo, nghĩ ngợi rồi đeo găng tay, xỏ đôi dép lê. Đùa chứ đi ra ngoài kia có mà hông hết giày.

Cô muốn ra xem xem, có phải ông trời thương xót cô hoàn cảnh sinh viên nghèo mà cho một túi tiền rơi xuống không? Hay là cảnh cầu fa lâu năm nên ban xuống cho một anh soái ca?

Hi vọng nhiều thất vọng nhiều. Dưới đó có mỗi một tên dờ hơi mặc đồ đen thù lù nửa đêm tuyết rơi trèo lên mái nhà nhảy dù kiểu không có dù. Cô định đi vào thì hắn gọi lại.

"Em.. không giúp tôi sao?" Hắn trưng khuôn mặt mà hắn tự hào ra, nở nụ cười toả nắng. Nhưng tiếc là nắng đó không đủ đến chỗ cô trong cái trời lạnh lẽo này.

"Giúp làm gì? Ai biết anh có phải lừa đảo không."

Bây giờ hắn mới đồng tình. Trừng trị cô là đúng lắm. Nhưng hắn sẽ trừng trị bằng cách khác. Cứ đợi đấy.

"Giúp tôi, tôi trả cô tiền." Hắn còn không biết cái tính ham tiền của cô sao? Cô đã ở trong sổ đen của bà thần kia từ năm ngoái, ngày nào bà cũng mở hoạt động hàng ngày của cô lên cho tất cả người đi theo bà ta xem, bao gồm cả hắn nữa. Xui xẻo là đúng cái hôm hắn bị bắt về là hôm đầu tiên bà ta cho xem

Và trúng phóc. Nghe thấy tiền là bắt đầu sáng mắt lên.

"Một triệu, thành giao." Cô lại gần bắt tay hắn rồi kéo hắn dậy, kéo lê vào nhà.

Hắn to lớn như vậy, mà cô kéo như kéo gấu bông, lại còn đi trên tuyết nữa chứ. Cô có phải con gái không?

Cô ném hắn lên chiếc ghế sofa lông ấm áp. Vào phòng một cái là ấm ngay. Căn phòng cô thuê là tầng hai của một căn nhà mới xây nên khá sáng sủa, căn phòng khá nhỏ nên tiền thuê cũng ít, nhưng một mình cô ở thì cũng ổn. Phòng có một cái giường, đệm dày, chăn ấm, có hai chiếc gối ngủ và một chiếc gối ôm, toàn bộ đều màu xám, chiếc máy tính vẫn sáng trên giường; một cái bàn học nhỏ cạnh giường, trước bàn là cái cửa sổ. Đối diện với giường là cái ghế sofa ấm áp đó, thảm dưới chân cũng bằng lông, có cả hai cái ghế tròn nhỏ nhỏ phù lông nốt. Thật... quá ấm áp đi.

Đã thế lại còn làm mái chèo, đầu giường chỉ cần ngồi thẳng lưng là có thể bị đập đầu. Cơ mà nhìn căn phòng này rất gọn gàng, màu sắc ôn hoà, thích mắt.

"Phòng cô chật vậy sao? Nhà vệ sinh đâu? Tủ quần áo đâu? Mùa hè thì ở kiểu gì?"

Cô xoa hai bên thái dương. Tên này sao nói nhiều thế?

"Phòng tắm ở ngoài cầu thang, tủ quần áo ở cạnh phòng tắm, mùa hè thì có điều hoà." Cô trả lời một loạt.

"Vậy sao? Thế không có tủ lạnh à? Nhà bếp ở đâu?"

"Tủ lạnh dưới nhà bếp, nhà bếp ở dưới nhà. Tôi ăn cùng chủ nhà." Con trai gì mà bép xép thế?

Ừ thì chủ nhà là bạn thân cô, nó lấy chồng rồi, nhưng chồng nó cũng là bạn cô chơi cũng khá thân, nên rất tự nhiên ăn cùng chúng nó, có tên này ở đây, cô xuống ăn kiểu gì? Giờ này hai vợ chồng chúng nó đang đi chơi nên mới đưa được tên này lên đó chứ.

"Vậy tôi ăn kiểu gì?" Hấn nhăn nhó.

Cô mất kiên nhẫn rồi.

"Anh hỏi nhiều vậy? Đến lượt tôi. Anh tên gì? Nhà ở đâu? Nửa đêm nửa hôm chơi nhảy dù làm gì? Có phải mới trốn viện không? Bố mẹ anh đâu, tên là gì?...bla...bla..." Cô luôn miệng nói, hấn cũng chẳng chịu nổi.

"Cô nói từ từ chút được không?" Hấn hỏi cũng đâu đến mức đó.

"Tên?"

Hấn nghĩ ngợi, lấy bừa một cái tên.

"Anh."

"Cái gì Anh?"

"Tuấn Anh."

"Tuổi?"

"26 tuổi." Tôi 344 tuổi, chuẩn bị 345.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Một chữ tiền, hai chữ nhiều tiền, ba chữ rất nhiều tiền!

"Béo, mày ăn chưa? Tao mua gà về này ăn không tao mang lên cho?" Giọng Linh vọng lên dưới nhà.

"Có... Có chứ. Để tao xuống lấy." Cô trừng mắt nhìn hấn rồi chạy ngay xuống nhà.

"Về sớm vậy?" Mới 9h thôi mà.

"Ai biết tự nhiên lại có tuyết chứ. Lãng mạn đâu không thấy chỉ thấy rét chết người." Linh vuốt chiếc áo khoác vẫn còn vài giọt nước do tuyết, bắt giắc rùng mình. "Lạnh quá."

"Vậy thank you nhé, mày đi tắm rửa đi. Mà Đức Anh đâu?"

"Anh ấy về phòng thay đồ trước rồi. Tại vừa nãy anh ấy cởi áo ra che cho tao ấy mà." Linh vừa kể lại, hạnh phúc vô cùng.

"Thôi mày cũng về phòng luôn đi." Đừng ở lại hành hạ cậu fà nữa. Phải biết thương yêu động vật biết không?

Cô chạy luôn lên phòng. Phải rồi, cô chỉ phá những cặp mà cô thấy ghét thôi, chứ cặp này hợp cạ với cô lắm nhé.

"Cô ăn mấy thứ này thật mất vệ sinh." Hấn nằm trên sofa khinh bỉ nhìn cô. Ôi thật đau lưng chết mất.

Cô liếc mắt nhìn hấn, gặm nốt miếng gà, hút nốt cốc nước ngọt, lau miệng rồi ngồi thẳng lưng. Nghiêm túc nhìn hấn.

"Anh giàu lắm sao?"

"Còn phải hỏi?" Bao nhiêu năm sống dưới đây còn không có nỗi sao? Còn chưa kể hẳn có thể làm ra tiền thật nhé.

"Anh không hiểu được thế giới của thường dân chúng tôi đâu." Cô dọn đồng đồ trên bàn, vứt vào một cái túi bóng 5kg rồi mang ra thùng rác ngoài hành lang.

Ọc ọc ọc. Chiếc bụng của ai đó kêu lên. Cô nhìn hẳn.

"Muốn ăn gì không?"

"Tôi không đói." Thứ cô cho ăn chắc chắn là rất mất vệ sinh và nhiều dầu mỡ. Cơ mà chiếc bụng phản chủ lại kêu lên.

Cô cười thân thiện. "Vậy đi ngủ thôi nhĩ?"

Cô trèo lên giường, kéo chăn đắp, quay mặt vào tường.

"Cô không đánh răng sao?"

"Buổi tối không cần."

"..." Ồ sạch quá nhĩ!

Cô vói tay lên tường, tắt đèn.

Được một lúc im lặng, hẳn lại lên tiếng.

"Cô không sợ ở chung phòng với đàn ông sao?"

"Anh giống đàn ông sao?" Ngừm một chút. "Mà nếu anh có giống đàn ông thì tôi cũng chẳng giống con gái."

"Sao cô bảo tôi là đàn ông mà cô lại là con gái? Cô trong sáng thì còn tạm đi, nhưng tôi thì vẫn là con trai nhé, đàn ông cái gì?"

"26 tuổi vẫn là con trai sao?"

"Đương nhiên."

Cô lại im.

"Cô không thấy đói sao?"

"Tôi vừa ăn xong."

...

"Cô không đói thật à?"

"Anh có đi ngủ không thì bảo?"

"Tôi... Tôi đói." Hẳn đành hạ thấp lòng tự cao của mình vì cái dạ dày.

"Đợi chút." Cô lờm nguýt hẳn rồi phi xuống bếp lấy đồ ăn. Phải chiều hẳn, lí do: Một chữ tiền, hai chữ nhiều tiền, ba chữ rất nhiều tiền.

Hai vợ chồng kia đang ngồi ăn dưới bếp.

"Ồ, chưa đi ngủ à?"

"Tự nhiên đói quá..." Cô gãi đầu.

"Không phải mày vừa ăn gà à?" Linh ngạc nhiên.

"Thì... tao lại đói."

"Không muộn đâu mày sẽ 'big' cho mà xem." Đức Anh cười cô.

"Mày ăn tiếp đi, nhiều lời." Cô trừng mắt nhìn.

"Ok ok!" Đức Anh cầm miếng pizza cho vô miệng nhai.

Cô định lấy pizza, nghĩ lại thấy hẳn chê mất vệ sinh.

"Nhà mình còn com không?"

"Hình như còn một bát từ trưa. Mà... Mà ăn com á?" Không phải cô không thích com sao?

"Ừ." Cô lấy bát xúc com, không thấy đồ ăn, cô đành tráng quả trứng cho hấn. Đi lên phòng.

"Anh này, nó ăn com."

"Không phải ngày nào nó cũng sống bằng mì tôm và nước ngọt sao?"

"Thì đây."

Hai vợ chồng vừa ăn vừa bàn luận, do vừa nãy ngạc nhiên quá nên không phát hiện đã bị cô "chôm" một miếng pizza.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sinh nhật vui vẻ

"Cái gì đây? An toàn chứ?" Hấn chỉ chỏ vào quả trứng vàng thơm trên bát com.

"Anh chưa ăn trứng bao giờ à?" Cô nhướn mày. Không giàu tới mức đó chứ?

"À... Nhìn chẳng đẹp mắt gì cả. Trứng tôi ăn vừa thơm, nhìn ngon, lại hấp dẫn." Hấn nhớ lại, mắt long lanh.

"Không ăn thì thôi. Tôi đi ngủ đây." Cô nấu ăn cũng không tệ đến mức đó nhé. Một quả trứng tráng tùy ý sao mà bằng trứng ở nhà hàng 5 sao được chứ.

Dạ đây hấn đang kêu một cách điên cuồng, nhưng rồi hấn lại nhìn bát com. Không thể ăn nổi. Hấn im lặng nằm xuống ghế. Đèn tắt, cô nhắm mắt lại. Ngủ đủ giấc, giữ gìn nhan sắc chứ.

Cô dần dần ngủ say. Hấn ngóc dậy, gọi nhỏ.

"Bích... Bích..." Không có động tĩnh, hấn ngồi dậy. Nghi ngáy giờ cũng khôi phục được chút năng lượng rồi. Hấn phát tay một cái, đồ ăn bày la liệt trên ghế. Tôm, bạch tuộc, thịt ngựa, thịt mèo, thịt... Rồi rau diếp đủ thể loại. Bỗng đèn trong phòng sáng trưng, mặt cô hớn hơ quay lại làm hấn giật mình.

"Không... không phải cô ngủ rồi sao?"

Mặt cô thoáng ngỡ ngàng.

"Đồ ăn... Anh lấy đâu ra vậy?" Hấn đi tay không vào đây mà. Không lẽ trong phòng cô có đồ ăn mà cô không biết à?

"Tôi... tưởng cô ngủ rồi?"

"Tôi định bắt quả tang anh phải ăn đồ tôi làm..." Ai biết hấn lại còn có thể lấy đâu ra một tá đồ ăn thế này chứ...

"Cái này... Tôi..." Hấn không biết trả lời thế nào, búng tay một cái. Cô từ từ ngã xuống giường, ngủ say luôn. Hấn tắt điện. Lâu lâu mới được ở trong bóng tối, thích đấy.

Hấn gấp miếng đầu tiên lên miệng. Động tác hơi dừng lại. Hình như... đúng 1h đêm nay là sinh nhật hấn.

Hấn quay sang nhìn cô đang ngủ say. Có người cùng chung cảnh ngộ rồi. Bố cô mất, vẫn còn mẹ và các chị nhưng cô đang sống một cuộc sống như không có người thân. Nguyên nhân tại sao, hấn không biết. Thế nào, sinh nhật của cô là 3h, sau hấn hai tiếng.

Hấn búng tay phát nữa, đèn sáng trưng, trong phòng đầy đồ trang trí, trên bàn có một chiếc bánh gato to bự, dòng chữ: Happy birthday Big and Duck! Hấn cười.

Cô đột nhiên bật dậy.

"Cái gì đây? Tôi đang mơ à?" Cô dụi dụi mắt. Bánh sinh nhật à? Hôm nay sinh nhật ai? Mắt thoáng nhìn dòng chữ trên bánh. Big and Duck...

"Sinh nhật vui vẻ!" Hấn nhìn đồng hồ. 12h rồi.

"Sinh nhật tôi phải 3 tiếng nữa. Còn anh?"

"1 tiếng nữa. Nhưng không sao, cũng là ngày hôm nay thôi mà."

"Sao anh biết sinh nhật tôi?"

"Tôi là thần đó nha."

"Thật buồn cười."

Hắn ngửa tay lên, một hộp quà hiện ra.

"Tặng cô."

Cô há miệng nhìn. Cô mơ thật rồi. Nhưng không sao, mơ vậy cũng được, rất thích.

"Tôi chưa chuẩn bị quà cho anh." Cô đưa tay ra lấy quà, áy náy nói, rồi chợt nghĩ tới cái gì đó.

"Cái này do tôi tự làm đó, đẹp nhỉ. Cho anh cũng tiếc lắm chứ." Cô xòe bàn tay ra, đưa cho hắn một chiếc móc khoá hình quả bí ngô đội mũ đen.

Hắn cười nói. "Halloween qua lâu rồi mà." Nói vậy chứ vẫn cầm chiếc móc khoá.

Cô không vội mở quà, đặt sang bên cạnh ngồi ăn uống nói chuyện với hắn. Ngoài đường vắng tanh, lạnh lẽo chỉ còn đèn neon vàng ươm toả xuống đường, khác hẳn với không khí ấm áp trong phòng.

Cô nằm trên giường, nhắm mắt mà miệng vẫn nhovn cười hạnh phúc. Hắn đi đến cạnh giường, đặt bàn tay lạnh lẽo lên trán cô. Một luồng sáng rực lên, rồi biến mất như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn quay lại ghế sofa của mình, búng tay, đồ trang trí cùng đồ ăn biến mất hết, tắt điện, căn phòng lại yên tĩnh, như chưa từng tồn tại một bữa tiệc sinh nhật nào.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tức chết bốn thần đây mà!

"Oáp... Hôm qua tự nhiên tôi ngủ say quá nhỉ?" Cô dụi mắt nhìn hắn yên tĩnh ngồi trên sofa đọc sách.

"Ừm."

"Tôi còn định quay ra chọc quê anh nữa, vậy mà ngủ quên mất."

"Ừm."

Cô mệt mỏi ngồi dậy, đi ra phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Ánh mắt từ quyển sách di chuyển lên trên bàn học, hộp quà màu đen không chút hoa tiết nằm im trên đó. Hắn cười cười... cười đều.

Cô vò mái tóc ngắn ngang vai của mình đi vào phòng. Chúng nó đi làm rồi, 7h cũng còn sớm sửa gì. Đeo mắt qua căn phòng chật hẹp, dừng lại trên bàn. Chiếc hộp không biết ở đâu chui ra.

"Của anh à?" Cô nhấc tay chỉ về phía chiếc hộp.

"Cho cô đấy." Hắn lật sách, chậm rãi mở miệng.

"Vì tôi cứu anh à?"

"Cứ coi là vậy đi."

Cô sung sướng chạy lại bàn. Lâu lâu có người tặng quà nhỉ.

Khuôn mặt hớn hở của cô lập tức bí xị, quay sang lờm hắn.

"Anh có ý gì hả?" Cô dơ chiếc cặp tóc hồng mộng mơ hình công chúa lên.

"Thì tôi tưởng con gái đều thích vậy?" Hấn giả bộ ngây thơ, rồi lại cúi xuống đọc sách.

"Tưởng con khi." Cô dơ tay nhắc chân, mà nghĩ thôi, dù sao hấn vừa tới làm sao biết cô thích gì với ghét gì được.

Cô liếc nhìn quyển sách hấn đọc. Xa quá, lại gần. Chưa rõ, lại gần. Cho đến khi đứng sát bên cạnh hấn, cô mới đọc rõ đầu đề, phì cười ha hả.

"Anh... haha... thế nhưng lại... haha... đọc đam mĩ..." Cô ôm bụng cười. Hấn bình thản ngẩng đầu.

"Không phải của cô sao?" Hấn dơ trang mình đang đọc lên, rồi dờ lại mấy trang trước... chữ của cô... H, H nữa, H mãi... Ôi thịt...

Cô tròn mắt giật lại sách. "Ai cho anh đụng sách của tôi?" Hoá ra... hấn đọc mấy cái cô viết chứ không phải đọc truyện.

Hấn nén cười, cốc đầu cô một cái, mặt nghiêm túc. "Cô rất có tố chất làm tác giả truyện đam mĩ, cũng có thể lan sang bách hợp."

Cô phi lên đập hấn một chưởng, ngã lăn quay ra sofa. Cô còn không biết hấn đang nghĩ gì sao?

"Cô... đồ bạo lực. Đồ... đồ đàn ông." Hấn khó khăn nói ra mấy chữ. Thật chưa thể nói ra đủ loại tật xấu của cô để sỉ vả, nếu không cô sẽ nghi ngờ. Tức chết bốn thân đây mà.

Cô hả dạ đi lại giường, ngồi nghịch điện thoại. Vừa mở facebook thì có bao nhiêu thông báo đập nát bảng tin của cô.

"Nghe nói chỗ mày hôm qua có tuyết rơi *khiếp sợ* #Big"

"Chỗ mày có tuyết ư? *hốt hoảng* #big"

.....blabla...

Tràn ngập bảng tin cũng chỉ có cái tin tức này.

"Hiện tượng tuyết rơi xảy ra ở đúng một khu vực Cầu Giấy- Hà Nội"

Cô ngạc nhiên. Chỉ có ở chỗ cô có tuyết sao?

Hấn trên sofa, không khỏi chột dạ. Biết vậy làm tuyết rơi ở cả nước.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Có quỳ xuống tôi cũng không cho chữ kí đâu!

"Anh cũng biết chọn thời điểm nhảy lầu ghê nha." Cô vừa lướt điện thoại vừa nói. Đúng lúc tuyết rơi luôn.

"Chắc ông trời không muốn tôi chết." Hấn nằm trên sofa. Hôm qua mất ngủ cả đêm, buồn ngủ quá. Cơ mà vẫn không quên hỏi thăm tổ tông nhà bà thần kia không dưới một trăm lần.

"Ông trời đâu có rảnh cứu vớt người như anh?" Cô chẳng đặc biệt thích thứ gì, nhưng mạng sống của mình thì tuyệt đối không thể vứt bỏ. Mà hai chuyện đây liên quan gì đến nhau nhỉ? Cô lắc đầu tắt facebook. Lướt nửa ngày trời cũng chỉ có tuyết thôi.

"Đi ăn không?"

"Không phải cô sinh viên nghèo sao? Mà hôm nay còn không đi học?" Hấn hơi nghi ngờ nhé.

"Tiền ăn đương nhiên anh trả *ánh mắt như muốn nói 'đại gia mà'* còn đi học thì... hôm nay chủ nhật."

"Nhưng hai người dưới nhà đi làm..."

"Chúng nó làm thêm." Cô bĩu môi. Làm cũng làm cùng chỗ, đến chủ nhật cũng không buông tha cho đám câu fà ở chỗ chúng nó làm sao? Vô nhân tính!

Cô bỗng cảm thấy đồng tình với đám nhân viên làm miệng đó. Tại ở nhà bị hành hạ quá mà.

"Cô không đi làm sao?"

"Có chứ."

"Bao giờ?" Có ai đi làm mà giờ này còn trong tình trạng thanh thoi như cô không?

Cô liếc nhìn hần, ném cho hần cái điện thoại. Trên màn hình điện thoại có thông tin của một người nào đó.

Big Pink

-23 tuổi.

-Sở thích: ăn, ngủ... và ăn.

-Là một tác giả nổi nhất, cũng là bí ẩn nhất trên cộng đồng mạng hiện nay. Những tác phẩm đã được chuyển thể thành sách của cô:...bla...bla... (Kể một số truyện mà hần đọc phát quên luôn)

"Cô nói đây là cô hả?"

Gật đầu đầy kiêu hãnh.

"Cô là tác giả hử?"

Gật đầu, miệng toét.

Hần cũng bắt đầu cười ha hả. "Đừng thấy người sang bắt quàng làm... chính mình chứ, chẳng qua cũng chỉ hơi trùng trùng với..."

Chuông iphone cổ điển vang lên, mắt hần liếc qua màn hình: Chị Thu.

Cô nhanh tay chụp lấy điện thoại, nghe máy.

"Chị Thu, bản thảo em gửi cho chị rồi đó!... Vâng, vâng, em biết rồi.. Điều đó là đương nhiên rồi!... Vâng vâng, em chào chị!"

Cô cúp máy, nhìn hần khinh bỉ, mặt dương dương tự đắc như hiện rõ mấy chữ: Thấy rõ chưa? Anh đang đứng trước mặt tác giả nổi tiếng đấy! Có quý xuống tôi cũng không cho chữ kí đâu!

"Hừ, báo lá cái phóng đại lên một chút mà cô đã kiêu ngạo như vậy rồi." Hần liếc mắt coi thường, hần là hủ nữ cũng chỉ viết về đam mê thôi chứ gì?

"Đồ mù nghệ thuật! Bao giờ tự đọc mà cảm thụ, chỉ sợ lúc đó anh lại giục bản thảo của tôi hơn cả chị Thu."

"Không có chuyện đó đâu!" Hần ngồi thẳng lưng, ánh mắt cam đoan.

"Rồi, thế nào cũng được, đi ăn đi!"

Cô tung tăng đi thay đồ. Miệng hần giật giật. Đúng là sở thích ăn... và ăn.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

"Anh thật tốt bụng!" Cô xoa cái bụng no đến tròn trịa của mình, nhìn hần cảm động.

"Đồ tham ăn!" Hần nhiều thì nhiều tiền thật, nhưng cũng không phải tiêu phung phí như vậy nhé. Nghĩ đến đây lại nhớ tới thân tình yêu. Bà ta thật điên mà, kêu hần xuống đây lừa tình cô, hần muốn đánh nhau lại. Haizz... căn bản là không đánh lại được bà. Bà có Ngọc Hoàng trợ giúp, không thì hần ọnh chết bà ta lâu rồi.

Xa xa trên mây, trong một cung điện dát vàng, một người mặc bộ đồ như kiểu đi hát quan họ ấy, nhưng màu vàng, chân đi đôi như kiểu bốt, cũng màu vàng. Đầu đầu cũng là họa tiết rồng. Rồi còn chiếc mũ...

Ông ấy đang ngồi trên chiếc ghế màu vàng, vô tình hắt xì một tiếng.

Người phụ nữ bên cạnh lo lắng.

"Ngọc Hoàng, người không sao chứ?"

"Ngọc Hậu yên tâm, ta không sao." Ngọc Hoàng trấn an Ngọc Hậu bên cạnh. Ngọc Hậu rất đẹp, chắc chắn phải hơn cả Hằng Nga tiên tử rồi. Một thân quần áo màu đỏ hình phượng. Cô mà ở trên này chắc chắn sẽ tưởng mình đi lạc vào sân khấu biểu diễn quan họ.

Một người đàn ông khác đi vào, một thân quần áo xanh dương, mũi cùng màu, toàn thân họa tiết bằng chữ Hán.

"Ngọc Hoàng, Ngọc Hậu, đã đến lúc phải khởi hành đi thăm Ngọc Đế nước Trung Quốc." Nam Tào cúi đầu hành lễ, cẩn trọng bẩm báo.

"Ta biết rồi, người lui xuống đi!" Ngọc Hoàng day hai bên thái dương, phát tay ý nói lui ra.

"Thần cáo lui."

"Ngọc Hoàng, người không khỏe sao?"

"Ta cũng quen rồi, mỗi ngày đi thăm vài ông già ngồi đánh cờ uống nước thôi mà..."

"Nhất định không làm việc quá sức." (Đánh cờ uống nước cũng là làm việc quá sức sao?)

"Ta biết! Mà chuyện của tên người phạm Bích thì sao? Thần tình yêu tiến triển đến đâu rồi?"

Vừa nhắc thần tình yêu tức thời xuất hiện, làm Ngọc Hoàng, Ngọc Hậu với cả mấy chục người hầu hạ trong điện giật thót.

"Chào anh Hoàng, anh khỏe chứ?"

"Tiểu Yêu, em có thể đừng xuất hiện bất thành linh như thế?" Ngọc Hoàng toát mồ hôi, con em gái trời đánh này, không yên phận làm quận chúa lại chạy đi làm thần tình yêu, liên tục dọa ông thiếu điều lăn khỏi ngai vàng.

"Chào chị Hậu!" Thần tình yêu không thèm để ý đến Ngọc Hoàng, tươi cười chào Ngọc Hậu.

"Em đúng là không nên như vậy." Ngọc Hậu hòa theo chồng mình.

"Hai người chán chết!" Thần tình yêu khinh bỉ liếc nhìn.

"Được rồi, thì cũng là anh gọi em đến đây thôi! Phải biết rằng tai em rất thính nhé, ở dưới trần người ta hay ví thính như chó, mà em thấy con chó rất đáng yêu mà, tình nguyện chấp nhận!"

Mấy tiên nữ hầu hạ phía sau cô nén cười, đến Ngọc Hoàng với Ngọc Hậu cũng không nhịn nổi.

"Em nói gì sai sao? Mà em đến báo tình hình cho anh biết, kế hoạch tiến triển rất tốt, theo đúng chiều hướng em muốn, hai người không cần lo! Tạm biệt!" Thần tình yêu nói một lèo rồi phát tay biến mất.

"Tiểu Yêu đã hơn 1000 tuổi rồi mà vẫn xốc nổi như vậy."

"Người khác sao? Hơn nữa người cũng hơn 2000 tuổi rồi!" Ngọc Hậu chế giễu.

Mấy tiên nữ nén cười đỏ mặt đến đáng thương. Ngọc Hoàng trở mặt mà không thể phản bác được gì.

"Được rồi, chúng ta đi đến thăm Ngọc Đế Trung Quốc!"

Nam Tào lại bước vào, bên cạnh còn có Bắc Đẩu hồng từ trên xuống dưới.

"Kính mời Ngọc Hoàng, Ngọc Hậu."

Hai người đi đằng trước, theo sau là Nam Tào, Bắc Đẩu và gần một trăm tiên nữ hầu hạ, ra khỏi điện lại có hơn ba trăm binh lính đi đằng sau...

~~~~~

Trên đường về nhà.

"Người làm tốt lắm!" Bên tai hần đột nhiên vang lên một giọng nói, đương nhiên của bà Tiểu Yêu kia. Có chết hần cũng không quên. Cơ mà hình như hần không chết được.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cô cũng thực dụng quá đi!

Hắn ngồi đầu khầu với bà Tiểu Yêu, trong khi cô đang gõ máy tính.

"Bà, đồ tôi, chúng ta chia tay!"

"Ta với người hợp tay lúc nào vậy?"

"Đồ mặt dày, đồ... vô liêm sỉ..." Hắn nghẹn lời chửi bới bà.

"Bây giờ người mới biết sao?" Bà Tiểu Yêu thông thả đáp lại, làm tức chết hắn.

"Bà... bà..."

"Anh có im đi không? Lầm bầm này giờ. Tự kỉ cũng vừa thôi chứ." Cô quay sang. Đang bí bản thảo mà hắn cứ làm phiền, có muốn ông đây đập chết không hả?

"Đồ không biết xấu hổ!" Hắn là đang chửi bà thần, nhưng lại nhìn cô, hắn định giải thích thì cô sáng mắt chạy tới.

"Anh đúng là thiên tài!" Rồi bay lại về phía máy tính.

Hắn lắc đầu ngán ngẩm, nói với bà thần.

"Cô ta không những thích lo chuyện bao đồng, còn có vấn đề về thần kinh nữa."

"Là cô ta đang viết truyện, ta đọc thử thấy cũng được." Bà nói giọng miễn cưỡng, cũng không muốn khen đối tượng mình đi trừng phạt đâu, haizzz...

"Rồi bà lăn qua chỗ khác đi, tôi đọc thử."

"Ok baby!" Có nằm mơ hắn cũng sẽ không nghĩ được là bà thần xinh đẹp đoan trang đang nằm ăn bím bím uống nước ngọt, tay cầm điện thoại xem phim...

Hừ, lại phải nhờ anh google thôi. Dựa vào những gì hắn nhớ được thì hình như bút danh của cô là Big Pink. Cô ta thích màu hồng vậy cơ à? Lời nói buột ra khỏi miệng.

"Cô thích màu hồng vậy còn gì? Cái bút danh ấy." Hắn tưởng cô tức vì là cái cặp tóc trẻ con, hoá ra lại tức vì nó màu hồng. Nhưng bút danh...

"Lúc đó tôi định viết là Big Pig(con lợn lớn) mà viết nhầm." Tay gõ mất nhìn, miệng trả lời.

Hắn mặt thộn ra. Con lợn... lớn. Tên cũng độc quá rồi.

Hắn thấy có rất nhiều truyện của cô, có cả một trang list truyện đang nổi của cô. Truyện hoàn thành hết, trừ một truyện đang cập nhật. Hắn nhấn vào đường link xem.

Cuối cùng là, đen mặt.

Hay thì hay đấy, nhưng sao cô hết chia rẽ couple ngoài đời rồi lại vào trong truyện vậy? Cô chắc chắn là mẹ kế rồi. Hắn thử xem mấy truyện nữa, đều sad ending, không nữ chính chết thì nam chính chết, không nữ chính đi du học đến khi về thì nam chính đã kết hôn, thì là nam chính đi du lịch về kết quả nữ chính đã có con... OMG!!!

Đến khi quay ra nhìn, cô đã gục trên bàn. 12h3' rồi.

Hắn nhìn máy tính. Bản thảo đã được lưu. Hắn nhấc máy tính ra sofa xem. Hừ, coi như cô có bản lĩnh, thu hút được sự chú ý của hắn bởi cái truyện này.

Ồ, trong chương này có đoạn nam chính tát nữ chính một cái, miệng hét lớn... Đồ không biết xấu hổ...

Cô cũng thực dụng quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bác sĩ không đi đỡ đẻ lại đi chia rẽ vợ chồng bệnh

nhân...

Có lúc, hần chợt nghĩ, cô cũng hơi hơi đáng yêu. Nhưng có một sự thật phũ phàng là...

"Chúng ta đi ăn chứ nhỉ?" Vừa khen cô xong mắt trước mắt sau cô lại đòi đi ăn.

"Nghỉ đi nhé."

"Anh tàn nhẫn vừa thôi! Tôi đói!"

"Tìm bạn cô mà đòi ăn." Chợt lại vang lên tiếng của Tiểu Yêu. "Đừng quên nhiệm vụ của ngươi." Hần hừ hừ hai tiếng, quay sang mặt mềm mòng, giọng trầm thấp mà ôn nhu.

"Nào, lại đây anh đẹp trai mang đi ăn."

"....." Da gà da vịt thi nhau mọc lên.

"Cô không đi thì thôi." Hần đá cửa ra ngoài, cô nhanh chóng đứng dậy cầm áo chạy theo.

"Có phải em vừa thấy hai người chạy khỏi nhà không?" Linh quay sang hỏi Đức Anh. Thì cũng chỉ là về nhà lấy đồ mà cũng phải đi cùng nhau.

"Chắc bạn trai nó, tôi về tra tấn sau!"

"Ok!" Kế hoạch hai người đã lên sẵn, xem lần này mày chửi kiểu gì? Muahahaha...

Hừ, bây giờ hần thấy cuộc sống của cô nhảm chán thật đấy. Không đi ăn lại ngồi gõ máy tính, không gõ máy tính lại nghịch điện thoại, không nghịch điện thoại thì lại ngủ... Cuộc sống của một con heo...

"Đi chơi đi!"

"Sao tự nhiên tốt thế?" Cô đang nhìn điện thoại ngẩng lên nhìn hần.

"Cô ở nhà suốt không chán à?"

"Có chứ, nhưng đâu có tiền." Cô làm vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Không phải có túi tiền khổng lồ là tôi đây sao?"

"Anh mà tốt vậy?" Cô nghi ngờ nhé.

"Dù gì cũng là tiền tôi trả công cô cứu mạng mà."

"Ừ nhỉ, tôi quên mất vụ đấy. Mà bao giờ anh về?"

"Còn lâu!" Hần buông lời.

"Cảnh tốt, có anh bao ăn ở, quá sướng!" Cô lăm bắm một mình.

"Cô nói gì cơ?"

"Không có gì!" Cô cười toe.

"Cô ta nói có ngươi bao ăn ở nên sướng."

Giọng Tiểu Yêu lại vang lên, hần nghe không nhầm hình như còn có tiếng rột rột nhai bím bím thì phải?

Đó không phải trọng điểm. Bao ăn ở? Hần sẵn lườm nguyệt hỏi thăm tổ tông nhà Ngọc Hoàng vài lần. Sao lại sinh ra bà thần này cơ chứ? Hần biến thành kẻ bao ăn ở không phải tại bà sao?

"Đi mua quần áo nhé?" Phải đòi tiền cứu mạng.

"Tùy cô, miễn không phải ở nhà."

Hừ, hần sai lầm khi cho cô đi mà. Làm kẻ bao ăn ở cũng thôi đi, lại còn phải làm oxin xách đồ nữa. Có biết là cô mua nhiều thứ lắm không?

"Số tiền cô tiêu phải bằng mười cái mạng của tôi rồi nhỉ?" Hần mở miệng đằng sau, tay xách nách mang chực cái túi.

"Có mua cho anh nữa mà." Cô nhìn hắn, cười đều. Còn không phải ở nhà hắn toàn mặc đồ của cô sao?

"Cô cười cái gì? Đồ của cô khác gì đồ nam đâu? Lại còn màu đen. Hiếm lắm mới thấy có mấy cái màu trắng. Rồi rộng thùng thình. Đến số lượng váy cũng ít ỏi. Đen rồi trắng, may ra có cái màu đỏ..." Hắn liên tục tổng sỉ và cô, rồi thở lấy thở để.

"Nói nhiều y như đàn bà."

"Cô không là đàn bà sao?"

"Không."

"Cô không đi học sao?"

"Không"... "À mà cái gì cơ?"

"Hôm nay thứ hai."

"What? What the fuck? Thứ hai? Sao anh không nhắc tôi?" Cô hoảng. Giờ người ta sắp đi học về rồi còn gì. 4h chiều...

"Tôi cũng đâu có nhớ." Hắn nhún vai. Cho đáng đời cô!

"Đồ... đồ..."

"Mặt dày?"

Lắc lắc.

"Vô liêm sỉ?"

Lắc lắc.

"Không có lương tâm?"

Lắc lắc.

"Vô nhân đạo?"

"Đúng, chuẩn. Là vô nhân đạo!"

Cô rút điện thoại ra gọi cho một cô bạn cùng lớp. Giờ này chắc chắn là giờ thầy giáo đang đi ra ngoài nghe điện thoại của vợ hơn 10'.

"Mày điếm danh họ tao không?"

"Có! Mà hôm nay đi đâu đấy? Tao chỉ thấy mày đi học muộn chứ có thấy cúp học bao giờ đâu?"

"Sướng quá nên quên hết ấy mà. Tối tao qua mượn vở nhé."

"Ok! Sắp hết 10' rồi, thôi nhá."

"Ok!"

"Cô cũng chăm chỉ quá nhỉ?"

"Chứ còn gì nữa?" Cô trừng mắt nhìn hắn.

"Nhưng hai đứa bạn của cô không đi học sao?"

"Có, chúng nó học bỏ tức, ca tổi."

"Ham kiếm tiền quá."

"Chuẩn bị cho con sau này." Cô buồn cười. Chúng nó lo xa quá.

"Bạn cô học ngành gì? Cô học ngành gì?"

"Công nghệ thông tin. Y."

"Cô làm bác sĩ? Có phải thấy hai vợ chồng nhà người ta đến sinh con liền muốn chia rẽ đúng không?"

"Tôi làm khoa ngoại thần kinh. Về não ấy." Cô chợt nghĩ, nếu cô học phụ sản có phải sẽ đúng như thế không? Hãy tưởng tượng bác sĩ không đi đỡ đẻ lại đi chia rẽ vợ chồng bệnh nhân...

"Chắc lớp cô hận cô lắm nhỉ?" Có người yêu là bị cô tách rời đến sắp mặt ấy.

"Chỉ bọn chánh chó kiêu ngạo thôi, chứ tôi tốt lắm đó."

"Haha... tốt lắm..."

"Thôi về đi, ngoài đường mà nói nhiều."

"Bắt taxi đi."

"Anh giàu vậy mà không có xe à?" Cô vừa bắt taxi vừa hỏi.

"Đề nhà rồi." Bị bà thần chán lệt vì xe quá đẹp rồi!

Bà Tiểu Yêu nào đó đang ung dung đi con siêu xe máy chực tí dưới đường phố trần gian dưới bao con mắt ngưỡng mộ của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô làm ấm giường được không?

"Cô mua tất cả đều là cho tôi sao?" Hấn cảm động nhé, dù tất cả có là màu đen và trắng, à, có màu xanh dương này.

"Anh mơ à? Của anh đây này!" Cô đẩy ba chiếc áo sọc đen với hai chiếc áo xanh dương với hai cái sơ mi trắng, 5 quần âu đen, 5 bộ đồ ngủ, 4 đôi giày da, một đôi giày thể thao.

Bạn thấy vậy là quá nhiều rồi đúng không? Haha, chưa hết đâu. Của cô là... 5 áo sơ mi cả đen cả trắng có hết; 5 quần ống rộng và quần bò; 5 áo ni hoodie; 5 áo khoác bò; khoác gió; 5 cái túi xách, balo; 5 đôi giày; 5 đôi sandal.

Có vẻ cô rất thích số 5.

"....." Cô muốn hấn tán gia bại sản đúng không? Quẹt thẻ không thương tiếc. Số tiền cô tiêu cũng hơn 100 triệu rồi..

"Anh giàu mà, số tiền này cũng chẳng đáng kể nhỉ?" Cô vừa nói vừa nhìn đồng quần áo, mắt sáng long lanh. Ôi, đồng đồ hiệu cô ao ước bấy lâu cuối cùng cũng trở thành sự thật...

"May cho cô là gặp phải tôi dễ tính, không thì cô đã bị vạ sắp mặt vì tội tiêu tiền như rác rồi!" Ôi tiền. Điện thoại của hấn liên tục có tin nhắn trừ tiền từ ngân hàng đổ.

"Hình như tôi có hơi quá thật!" Cô nghĩ nghĩ.

"Chứ còn gì?"

"Vậy tôi lấy thân báo đáp nhé? Làm trâu làm ngựa cho anh suốt đời luôn!" Trâu ngựa cũng được chủ quan tâm mà, suốt đời fà mà có đồ ăn với quần áo đẹp thì ok luôn.

"Cô làm ấm giường được không?" Hấn hơi không ngờ được với câu trả lời của cô, nhưng rồi cũng lạnh lẽo nắm bắt thời cơ.

"Được chứ!" Cô hào hứng, đi ra ngoài đun một siêu nước, đổ vào chậu giữ nước ý (tác giả không thể nhớ nổi nó gọi là cái gì...), nắp chặt lại rồi khiêng vào cho hấn.

"Cực ấm luôn!" Cô nói về tự hào. Làm sao không biết được ý của hấn chứ? Chỉ là cô cố tình nghĩ theo một cách sai lệch thôi.

"....." Cô giả ngây ngô làm gì chứ? Một hủ nữ như cô...

"Tốt lắm!" Hấn cảm chân trào lên giường, cô định mắng lại thôi. Ai bảo tiêu tiền của người ta nhiều quá chứ?

Cô đi ra ngoài. Tắm cái đã, rồi còn đi mượn vớ.

Hắn từ trên giường ngóc dậy. Tưởng ai cũng như cô, lúc nào cũng ngủ được sao?

Tất cả quần áo cô mang ra ngoài giặt bằng tay hết. Hàng hiệu giặt máy để hông chết à?

Giặt đồ, thật đau lưng quá. Ôi cái lưng yêu quý của cô... Đầu cô quấn một chiếc khăn tắm, mặc quần dài rộng, áo hoodie đen có mũ, đi đôi dép trong buồng tắm. Có chuông cửa. Chúng nó chắc về rồi. Cơ mà chúng nó có khoá mà? Nhấn chuông làm gì? Cô lau tay, với lấy chiếc khoá cửa cuốn nhấn mở, rồi ngồi giặt tiếp. Đương nhiên trước khi mở phải nhìn qua cửa sổ rồi. Phòng tắm có cửa sổ nhỏ. Là cửa sổ không thể nhìn gì ở trong, và cũng chỉ mở được ở trong. Cúi xuống là thấy trước cửa nhà mà.

"Kính kính, hôm nay giặt quần áo cơ đấy!" Linh nhanh chóng phi lên tầng. Đúng là có bạn trai phải đảm đang hiền lành thực nữ hơn, à có màu xanh dương kia.

"Tao chăm chỉ quá mà."

"Mày có bạn trai rồi hả?" Đức Anh từ đâu cũng nhảy vào nói.

"Chúng mày biến ra ngoài kia cho ông giặt đồ!" Cái phòng tắm nhỏ tí ti mà vào lăm thế? Lại còn gì cơ? Bạn trai?

"Được rồi bà cô, lát tôi hỏi tiếp!" Linh xin dơ tay rút lui thôi, kéo Đức Anh chạy về phòng. Về đến cửa phòng mới nhớ ra, phải thay đồ đi học chứ tra tấn cái nỗi gì? Đến lúc về có khi cô đi ngủ xừ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mãi vẫn chỉ có một mình, trong nơi tối tăm

"Biết ngay mà, nó ngủ rồi." Linh làm bầm. Trong phòng cô tối om, không một tiếng động luôn.

"Kệ nó đi, bao giờ nó muốn nói ắt sẽ tự khai ra." Đức Anh uể oải vuron vai, ôi mệt chết mất.

"Nó kiếm đâu ra bạn trai soái thể nhớ?"

"Đâu bằng anh được!" Đức Anh hất mặt kiêu căng.

"Anh bằng một phần của anh đã tốt." Ôi cái góc nghiêng thần thánh...

"Em..." Đức Anh tức không làm gì được, xách cổ Linh về phòng. Đúng, là xách cổ áo.

Cô nằm im thín thít trên giường, thấy giọng hai đứa đó xa dần mới thở phào một hơi, chạy lại bàn chép bài tiếp, chỉ bật đèn học thôi.

"Cô có cần trốn như thế không?" Hắn từ sofa lù lù đứng sau cô.

"A... Anh muốn dọa chết tôi à?"

"Cô không dám nói tôi là bạn trai cô sao?"

"Không dám! Thân phận cao quý như anh..."

"Tôi cho phép cô nói đó." Hắn làm bộ rất cao thượng.

"Tôi chẳng cần." Dụ dỗ cô à?

"....." Từ chối... một người đẹp trai như hắn ư?

"Tôi... ra lệnh cho cô phải làm thế."

"Mỗi lần tôi nghe lời anh là 10k nhé! Thành giao!"

Cô chạy luôn xuống nhà.

Hắn đứng im bất động, đồ lợi dụng thời cơ, đồ lấu cá, đồ...

"Xin chào tất cả... hai bạn." Cô toe toét nhìn Linh đang mặt ỉu xiu trong phòng bếp.

"Ồ, mày chưa ngủ!" Tuyệt!

"Ừ, tao có bạn trai rồi đấy, đẹp trai dã man con ngoan. Tên gì ý nhỉ? À đúng rồi, Tuấn... Tuấn Anh! Chuẩn, là Tuấn Anh!"

"Chưa hỏi đã khai. Mà mày muốn thoát kiếp làm chó cảnh rồi hả? Không làm bà cô đi phá đám nữa sao?" Linh cảm thán một câu. Vừa rồi lướt facebook lại có một con bé đăng status mắng cô phá hoại hạnh phúc người ta, rồi khóc lóc gì đó chứ... Ôi cứ một tuần mấy lần như vậy rồi hết cả bảng tin của Linh.

"Tao từ bỏ, đi ăn chay tích đức rồi haha!" Nghĩ lại nói. "Phá nốt cặp hôm nay!"

"Mà thằng kia đâu để mày một mình ngồi đây hử?"

"À, ông..."

"Gọi gì?" Đức Anh cầm khăn tắm vò mái tóc ướt, đi vô cùng "soái ca" ra ngồi xuống ghế.

"Mới học được chiêu nào trên mạng hử?" Cô neho mắt nhìn. Cái tên này cũng khổ, có con vợ mê soái ca, suốt ngày lên mạng tìm các thể loại soái ca, cách đi đứng nói chuyện các thứ các thứ, rồi vài câu thả thính. Ôi trời có lần còn hỏi cô mới ghê chứ, hành hạ động vật, có tin cô kiện đi tù không?

Cái bộ mặt đáng yêu "lạnh lùng boy" của Đức Anh méo xệch, tổ cáo cô.

"Mây đất bạn trai của mày xa xa cô ấy chút, không có ngày cô bỏ tao mất."

"Bất sóng nhanh đấy!" Haha, đương nhiên cô sẽ phải đưa hấn ở gần Linh rồi, đi rắc thức ăn cho chó, cho nó cảm nhận cảm giác của cô khi bị chúng nó hành hạ một năm nay. Muaahaha, cô thật là thâm.

Hắn trên phòng, cảnh dưới nhà hiện lên trong không trung, ngay trước mặt hấn. Có thể, cuộc nói chuyện kia đang hướng về hấn, nhưng hấn cảm thấy chẳng liên quan gì đến mình. Dưới đó như một thế giới chỉ có ba người vui vẻ, hoàn hảo ở chung một chỗ. Còn hấn, mãi vẫn chỉ có một mình, trong nơi tối tăm...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đồ Con heo!

"Cô đi lâu vậy?"

"Thì?"

"Thì lâu." Có biết hấn hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại nằm không?

"Ai khiến anh chờ?"

"Thì... chán thì chờ."

"Vậy còn trách ai?"

"Đừng quên tiền của tôi!"

"....." Hờ chút là tiền, anh đồ hẹp hòi!

"Được được, anh nói gì cũng đúng, anh là tất cả, anh là master, cũng là monster."

"À, câu này hay, sau này ngày nào cũng nói cho tôi!" Hấn búng tay cái tạch, dự chỉ là búng tay thể hiện sự vui sướng, nhưng mà...

"Ồi mẹ ơi... pháo hoa đâu ra vậy? Anh biết làm ảo thuật à? Mà nói trước lát anh dọn phòng đấy!" Cái phòng đẹp để sạch sẽ của cô...

"....." Vâng, may là cô chỉ nghĩ hấn biết làm ảo thuật. Sai sót, quá sai sót, phải chấn chỉnh lại!

"Cô ra ngoài đi!"

"Ra làm gì?" Dọn phòng đi còn đi ngủ!

"Thì dọn phòng."

"Cần gì phải ra?" Ngoài hành lang lạnh lấm.

"Vậy lên sofa ngủ trước đi."

Ừ, quên mất, cô ngủ sofa, là ngủ sofa...

"Rõ monster!"

Hắn ra giường, ngồi đấy. Hắn là quái vật, cô là thiên thần chắc? Đồ tiểu quái vật!

"Muốn ta dọn phòng giúp không?" Tiểu Yêu xuất chiêu.

"Có chứ!" Mà lại nghĩ, hôm nay tự nhiên bà tốt đặc biệt, phải đề phòng. "Bà muốn nhờ vả cái gì?"

"Cũng không vớ gì to tát lắm. Ta thấy dưới đó có mấy bộ váy đẹp lắm, ở Her Shop ấy! Ngươi qua mua hộ nhé, ta không tiện đi mua. lát ta gửi ảnh cho ngươi!"

Hắn chưa suy nghĩ được gì, tạch, phòng tối om, rồi tạch cái nữa, phòng sáng lại, không còn một cái pháo hoa nào.

"....." Khiếu nại. Cái này hắn cũng làm được mà. Chỉ là sợ cô nghi ngờ, cuối cùng bà làm lộ liễu như này, không bằng hắn tự làm cho rồi. Còn đi mua váy...

Oa, đúng là thần Tiểu Yêu kiểm quận chúa có khác, cô mới vừa nói chuyện đã ngủ như con heo... Lập tức máy hắn liên tục có tiếng báo tin nhắn mới.

Ôi váy... nhiều váy, rất nhiều váy.

"Còn khoảng 20 mẫu nữa ta chưa biết có mua hay không, tạm như vậy trước đã." Dòng tin duy nhất hiện lên sau mấy chục cái ảnh.

"Tiền?"

"Tiền?" Thần Tiểu Yêu hỏi lại.

"Một đồng cũng không đưa, tôi mua kiểu gì?"

"Có tin ta tước phép làm ra tiền của ngươi không?"

"....." Bà đồ tôi.

"Ta lượn đây!"

Lượn ngay, hắn không muốn thấy bà nữa.

"Oáp, tôi ngủ quên mất! Quào, anh dọn nhanh thật đấy!" Ôi sạch bong sáng bóng.

"Nhiều khi tôi nghĩ không biết anh có phải thần tiên không!"

Hắn chốt dạ. "Cô đọc truyện nhiều quá rồi đấy!"

"Đùa thôi, làm gì căng thẳng vậy?" Cô nằm lại lên ghế. Lần này ngủ thật nhé.

Haha, cô là đồ con heo!

"Cô chép bài xong chưa?"

"Chưa, anh chép hộ tôi nhé! Chúc ngủ ngon!" Cô muốn ngủ, chỉ vậy thôi.

Hắn mới là người ra lệnh chứ? Ngay khi vừa định phản bác lại thì nghe thấy tiếng gì đó... Nghiến răng! Cô có tật này à? Sao giờ hắn mới biết?

Hắn có biết rằng, cô đang nghiến vì bị bà Tiểu Yêu trà trộn vào giấc mơ...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tiểu Yêu mau hiện nguyên hình!

"Bà là ai?" Cur nhiên đang ngồi ăn thì bà xuất hiện.

"Ta xinh đẹp như này mà ngươi gọi bà sao?" Bức xúc, bức xúc!

Cô rủa thầm một tiếng rồi cúi xuống ăn tiếp.

"Ta là thần tình yêu đó!"

"Bà mơ à?" Cô không thèm ngẩng lên, vừa nhai vừa nói.

"Cô mơ thì có." Tiểu Yêu chửi thầm.

"Ngươi không thể không để ý đến ta!" Thần Tiểu Yêu xoay quanh cô, đứng trước mặt, xua xua tay, gọi ý ới.

"Bà có im đi không?" Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Đoạn anh nghe cô nghiêng răng chính là lúc này.

"Có tin ta trừng phạt ngươi không? Ta đi nói duyên còn ngươi đi phá hoại. Ngươi là đang chống lại triều đình đó!" Nói quá tạo ậy mà.

"Yêu nhau thật lòng thì sẽ không vì lời tôi nói mà chia tay!" Cô nhàn nhạt đáp một câu. Hết hứng ăn rồi! Chẳng biết làm kiểu gì mà điện thoại đã ở trên tay cô rồi. Wifi đầy vạch nhé.

Cô lướt xem truyện của mình, bà vẫn lải nhải, nào là tại cô hết, rồi là ai biết cô có tác động gì đó không rồi bla bla... Cô không thèm để ý, lướt tìm truyện của mình. Ôi mẹ ơi... truyện của cô được chuyển thể thành phim kìa. Cô đang mơ à?

"Này, ngươi có nghe ta nói không thế?" Ngọc hoàng còn không dám phớt lờ ta như ngươi nhé đồ người phạm!

"Tôi đang mơ à?" Cô liên tục dụi mắt rồi lại nhìn vào màn hình.

"Ồ, ngươi đang mơ đó." Mà khoan, đó không phải là điều bà muốn nói cơ mà.

Cô nheo mình một cái, ai ui không đau. Nhưng đau lòng quá, không phải thật. Cô không muốn mơ nữa nhé!

Gian phòng cô đang ngồi trắng dần, rồi trắng xóa. Cô cũng mờ đi. Bà Tiểu Yêu vẫn đứng đó, dậm chân bịch bịch.

"Ngươi không để ý ta, ta cho ngươi biết tay!"

Sáng hôm sau.

"Này, cô có dậy không thi bảo? Không đi học à?" Con heo này, hẳn "chép" bài cho cô xong mà cô không dậy đi học à?

"Dậy nhanh!"

Im lặng.

"Cô dậy rồi mang đi ăn, mua quần áo." Độc chiêu đã phát ra, mà cô vẫn chẳng nhúc nhích.

Có gì đó bất thường.

Cô, vẫn hít thở đều đều, da vẫn hồng hào. Nhưng cô như người đã chết, có gọi thế nào cũng không dậy.

"Tiểu Yêu mau hiện nguyên hình!"

Từ trong không xuất hiện một thân ảnh váy trắng, tay cầm chiếc túi xách. Ok teen lắm! Như học sinh cấp 3.

"Bà hiện nguyên hình ngay cho tôi!"

"Được được!" Bà phất tay qua mặt mình, khuôn mặt cute baby, búng ra sữa biến thành khuôn mặt một người phụ nữ xinh đẹp sắc sảo.

"Bà làm gì cô ta?"

"Ta đâu có làm gì?"

Hắn neho mắt nhìn, xung quanh nặng nề một cách khó hiểu.

"Được được, là ta làm đó. Ta cho cô ta xuyên không vào truyện được chưa? Có biết là rất nhiều người muốn xuyên vào truyện không hả?"

"Truyện gì?"

"Truyện..."

Cô nặng nề mở mắt, chóng mặt quá!

Xung quanh cô là bốn bức tường, chính xác là bốn bức tường xám. Giống phòng mấy anh soái ca trong phim quá. Mà sao cô lại ở đây nhỉ?

"Ồi mẹ ơi!" Thân cô mặc váy... cô dẫu.

Cô lại mơ à? Nhéo thử một cái. Ai... đau quá...

.....

"Bà làm vậy tôi trừng phạt cô ta kiểu gì? Còn ở đây nữa, như này sớm muộn cũng bị phát hiện."

"Có người ở đây mà!"

"Tôi thì..." Phất tay, hắn cảm thấy mình bị thay đổi cái gì đó. Tiểu Yêu đưa gương cho hắn.

"What... Bà làm gì tôi thế này?"

Hắn mặc cả cây đen, đặc biệt dơ tay chân lên, trắng nõn à. Nhưng có vẻ không có eo, là không có eo. Và cái khuôn mặt không thể quen hơn. Mặt heo của cô chứ gì nữa.

"Ý bà là tôi phải giả làm cô ta cho tới khi cô ta về?"

"Người thông minh ra rồi đấy nhỉ?"

"....." We don't talk anymore!

Bà biến mất, trong phòng còn hắn và cái thân thể không hồn của cô.

Hắn từ từ lại gần sofa, ngồi xuống. Có gì đó hã hê vì trả thù được cô, có gì đó không muốn vì không quen khi thấy cô im lặng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tên kia mau cứu ông! Mau cứu ông!

Cánh cửa im lặng rất lâu bỗng chuyển động, kèm theo sự hồi hộp của cô.

Hừm, anh ta mặc đồ chú rể, có lẽ cô vừa cưới anh ta, à nhầm, là cái người này vừa lấy anh ta.

"Xin chào!" Cô vẫy vẫy tay. Tội thật, cái tật cứ gặp người là chào mãi không bỏ.

Anh ta có vẻ thoáng ngạc nhiên, rồi mặt cũng hoà hoãn lại đến bên cạnh cô, quỳ xuống trước mặt, ngược lên nhìn cô. (Cổ ngồi giường nhé!)

"Em suy nghĩ kĩ rồi sao?"

"Suy nghĩ cái gì?"

"Em chấp nhận anh rồi?"

"Không phải vậy chúng ta mới kết hôn sao?" Tên nào phăng này?

Anh ta bật dậy ôm cô vào lòng, rất chặt.

"Gọi anh đi, anh không muốn đây chỉ là mơ."

"Anh?"

"Tên anh!"

"Tên anh?"

"....."

"Anh tên là gì?"

"Em.." Anh ta liếc quanh đầu cô, phát hiện rách một vết to rớm máu trên trán.

"Đừng cử động!"

Người cô ẻo là rơi xuống người anh.

"Ami!"

.....

Lần thứ 1000, hấn cảm thấy chán. Học hành gì chứ? Toàn thấy mấy ông giáo sư kể ngày xưa ngày xưa tôi như này tôi như kia, còn các anh các chị như này như kia, đau hết cả đầu, hấn bỗng thấy tội cô ghê.

.....

Lần thứ hai tỉnh dậy. Lần này đầu đau hơn nhiều.

Nhưng mờ, người đàn ông mặc đồ chú rể đang ngồi cạnh giường cô.

"Em tỉnh rồi! Em có đau ở đâu không? Có biết anh là ai không? Có nhớ mình là ai không?"

"Có, không, không!"

"Không sao, như vậy em sẽ quên anh ta, chỉ nhớ anh thôi!" Anh ta làm mặt vui vẻ lắm.

"Anh yêu đương kiểu gì đấy?" Có ai thấy vợ mình bị thương mà cười như vậy không?

"Anh xin lỗi..."

Thấy anh cũng dễ nói chuyện, đúng hơn là... dễ bắt nạt, cô hơi hòa hoãn lại.

"Tên? Tuổi? Nghề nghiệp?" Nhìn thì cũng... ngon đấy! Đẹp trai.

"Hmmm... Em muốn gọi tên Tiếng Việt hay Tiếng Anh?"

"Có cả tên Tiếng Anh?"

"Chúng ta từng du học ở Anh!"

"Vậy tên Tiếng Việt đi!" Cô mù Anh, chỉ vậy thôi!

"Tuấn Anh!"

Tuấn Anh? Hấn cũng tên là Tuấn Anh thì phải?

"Tuổi?"

"26 tuổi!"

"Nghề nghiệp?"

"CEO!"

Ồ, cô lạc vào thế giới cổ tích à? Cái gì mà CEO chứ?

"Cô đang xuyên vào truyện đấy!" Giọng hấn vang lên bên tai cô.

"Xuyên không? Anh mơ à?"

"Vậy cô nghĩ cô đang ở đâu?"

"Mà ví dụ có đúng đi chẳng nữa, chẳng lẽ anh là bà Thần Tình Yêu gì đó xuống phạt tôi hả?"

"Gần đúng, tôi chỉ là người của bà thôi!"

"Tôi còn tưởng anh là tiểu yêu quái chứ?"

"Cô không ngạc nhiên, không sợ gì à?"

"Có tiên ở bên cạnh phải vui chứ."

"Có thể cô sẽ không ra được khỏi đó đâu."

"Nếu không thì, có thể yêu rồi sống luôn với anh ta trong này cũng được!" Cô đảo mắt, thấy anh đang nhìn mình, cười một cái. Đừng nghĩ là cười thùy mị, cười gian đó.

Với cô, đẹp trai, nhà giàu. Vậy sống với nhau cũng ổn. Cô từng bị nói là chết vì tiền. Ok, miễn họ vui, muốn nghĩ sao thì nghĩ. Cơ mà hình như cô như thế thật.

"....." Hân không thể đối đáp với cô được, rút lui ăn cơm lấy sức!

Anh ta không biết nghĩ gì, áp sát mặt, hôn lên môi cô... nhầm, người này.

Cô hơi hoảng. Sự nghiệp đi phá couple của cô, không được, cô phải làm bà cô già, không thể cứ thế yêu đương vớ vẩn rồi hôn hít kiểu này được. Nhưng mà vừa nghĩ ra, đây có phải cô đâu, chẳng buồn phản kháng nữa, ngồi im.

Anh thấy cô không kháng cự, hôn điên cuồng hơn.

Này này, không phải được nước lấn tới!

Cô áp hai tay vào ngực anh, lấy sức đẩy một cái. Ồ, có thể quá yếu. Không có đẩy được gì hết, chỉ để anh lấy đà áp sát người hơn. Ừ ok, với kinh nghiệm của một sắc nữ, cộng với chút máu hủ nữ, nếu cứ như thế này chắc một chút nữa sẽ xuất hiện cảnh 18+ nếu anh ta không thể kiềm chế mình. Cô bắt đầu nghĩ nghĩ trong đầu, dù không biết có được không.

"Tên kia mau cứu ông! Mau cứu ông!"

"Kệ cô, tôi không quan tâm!" Hân phũ phàng nhai nhóp nhép kẹo cao su, cô có thể nghe thấy.

"Đồ khốn, tôi mà về được tôi cho anh biết tay!"

"Tôi đợi cô!"

Cô đang chìm ngập trong tức giận thì anh ta chậm rãi rời môi, còn hơi lưu luyến. May mà tên này có thể kìm chế, dọa chết ông nội người rồi!

Cô hít một ngụm khí lạnh, vào phổi ho sặc sụa. Ta khinh bĩ! Trong truyện người ta nói hôn xong hít một hơi sâu sáng khoái lắm mà...

"Àmì, em có sao không?"

"Không..." Có sao, rất sao đấy.

Anh ta trèo lên giường ôm cô, gục mặt vào hõm vai cô hít thở đều đều.

Cô phản đối. Sao lại ngủ như vậy? Cô muốn trả lời lại! Có sao, rất nhiều sao!

Anh ta ngủ rất ngon, không hề hay biết dòng họ tổ tông 18 đời trở lại của mình bị cô dò hỏi một lượt.

Bích Béo: "Ta vẫn chưa biết ta là nữ chính hay nữ phụ nữa!"

Anh Thần Đẹp Trai: "Sớm thôi sớm thôi, cứ bình tĩnh!"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đừng bắt cô ăn cơm, đừng bắt ăn cơm!

Cô nằm im cứng ngắc, chắc phải mấy tiếng đồng hồ, người cô chắc không cử động được nữa ấy. Không phải cô không muốn cử động, mà là anh ôm quá chặt, cảnh giác cao quá, sợ cô chạy mất à? Mà cô còn chưa thay đồ... Thế anh không mời người à?

Ôi chắc anh ta thành tinh rồi ấy. Ngủ rất ngon và say.

"Anh còn đó không?" Cô nhàm chán nghĩ nghĩ trong đầu.

"Hửm?"

"Anh vào đây được không?"

"Được."

"Vào vào đi."

"Đừng mơ!"

"Tôi trong này một mình chán quá!"

"Kệ cô, liên quan gì tới tôi?" Hắn đang ăn, là đang ăn... Chết tiệt, cô chưa ăn gì...

Mắt cô di chuyển tới vòng tay đặt trên eo mình... là eo người này. Ô quên mất người này có eo. Ôi tay... trắng thật, thon nữa... Cô nhấc nhẹ tay, chạm vào đôi tay ấy, ôi cảm giác thật là phê...

"Thích lắm sao?" Anh không biết tỉnh bao giờ, thổi hơi ấm áp vào cổ cô, ôi da gà bắt đầu nổi lên.

"Thích chứ!" Tay đẹp như vậy... Có biết hồi học cấp 2 cô đi học chỉ đi ngắm tay bọn con trai trong lớp không? Nhưng tay anh đẹp quá, max level luôn rồi.

"Cứ ngắm từ từ, thời gian còn rất dài mà..." Anh nói giọng cung chiêu hết mực.

"Biết..." Cô có cảm giác không muốn ngắm nữa!

"Đói chưa? Anh nấu cơm em ăn nhé?"

"Em muốn ăn đồ ăn nhanh!" Đừng bắt cô ăn cơm, đừng bắt ăn cơm!

Anh thoáng sững sờ, không phải Ami không thích đồ ăn ngoài sao? Chẳng lẽ mất trí nhớ thì thay đổi luôn khẩu vị sao?

"Được, chiều em hết!"

Anh đỡ cô ngồi dậy, dắt vào phòng tắm.

"Anh đứng ngoài được rồi!" Muốn vào cùng à?

"Ừ, chỉ là chắc chắn em không ngủ!"

Ồ, dịu dàng nhỉ? Như này thì giống nam phụ hơn, có lẽ cô là nữ phụ.

Cô đi vào, đầu đầu thì đau, nhưng không đến nỗi không đi được chứ. Hừ, cô hơi đánh giá cao thể chất của cô Ami này rồi. Có đi một đoạn cũng không được. Rõ ràng đây này, cô đã ngã ngay vào lòng anh.

"Hay cứ để anh làm, chúng ta cũng kết hôn rồi!"

"Anh đứng yên đây cho em!" Có bò cô cũng phải tự bò vào thay quần áo!

"Được. Để anh dìu em vào tận nơi!" Anh đỡ cô vào, rồi chạy ra lấy một bộ đồ, đưa cho cô.

"Sao lại là cái này?" Cô nhìn chiếc váy màu vàng tươi trên tay, nhăn nhó.

"Không phải em rất thích màu vàng sao?"

"Ai nói? Em thích màu đen, trắng, xám!"

Ồi má ma... cô bịt miệng. Cái miệng nói lung tung.

"Giống anh!" Anh khẽ nhoen miệng cười. Tính khí cô có thay đổi, thì hẳn là thay đổi theo hướng tích cực, rất giống anh.

Sẽ không lâu đâu, anh sẽ biết, thay đổi rất giống anh, sẽ theo nghĩa đen, đen hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tìm trai đẹp rồi rủ chơi đam mê?

Hắn đi về phòng cô. Ồi thật mệt mỏi. Học hành gì chứ, không vào óc nổi 100 chữ.

"Tén ten... Bích đâu! Pizza về pizza về!" Linh đập cửa ầm ầm bên ngoài. Hắn giật mình. Nếu để Linh vào chắc chắn sẽ nhìn thấy cô đang nằm trên ghế...

"Tao ra đây!" Hắn chạy ra cửa, đóng sập luôn vào.

"Mày làm gì hốt hoảng thế? Có gì trong phòng à?"

"Đâu có đâu, đi xuống đi, tao đói lắm rồi!"

"Ừ tao biết mà!" Linh nhảy nhót xuống nhà. Hắn thở phào, mới ngày đầu đã như này rồi thì lát hắn phải đi mua thuốc trợ tim mới được! Có ai hiểu cảm giác mình đang giấu diếm một thứ gì đó mà không muốn cho ai biết? Chắc chắn sẽ y như hắn vừa rồi...

"Tao..." Hắn không muốn ăn thứ đồ mất vệ sinh này... không được, như vậy sẽ bị nghi ngờ.

"Anh muốn ăn gì là quyền của anh chứ, kệ họ đi!" Một con cừu đen có sừng bên vai trái hắn hiện lên nói, tất nhiên chỉ hắn nhìn thấy. Co cừu trắng bên vai phải có vòng sáng trên đầu lập tức phản bác. "Không được, như vậy sẽ bị nghi ngờ, anh không được ăn."

"Sao cậu cứ cãi tôi vậy?"

"Tôi chỉ nói đúng."

Hắn thăm rủa bà Tiểu Yêu. Đã cài hai con yêu quái này vào hắn rồi...

"Hắt xì." Bà Tiểu Yêu đang uống nước thì hắt xì, nước sặc lên mũi.

"Con vịt đáng ghét..." Ngoài hắn ra còn ai dám chửi rủa bà nữa chứ?

Quay trở lại với bản ăn. Hai con cừu đã bị hắn nhét giấy vào miệng và không thể nói được.

"Mày ăn từ tốn quá nhì?" Đức Anh nhìn chăm chăm cô.

"Con gái phải có ý tứ!" Có biết hắn đang cố nuốt cái thứ này không hả?

"Phụt... hahahaha..." Hai đứa kia bật cười, hắn tiếp tục nhắm nháp miếng pizza.

"Đúng rồi, có bạn trai rồi là phải như vậy."

"Tao lên phòng đây!" Hắn găm nốt góc cuối cùng rồi đứng lên.

"Nó sao vậy?"

"Anh không biết. Cài nhau với người yêu à?"

"Có lẽ! Thôi cứ để nó yên lặng."

"Ừ! Lát học về mua trà sữa cho nó, và đồ ăn nữa. Đồ ăn là niềm vui của nó..."

"Được rồi, ăn nhanh lên rồi đi!"

"Ok!"

Hắn lặng lẽ ngồi ở bàn học. Ở với hai người kia, không vui như hắn tưởng. Hơn nữa, không có cô ở đây.

Hắn nhìn chiếc móc khóa đậm sắc halloween mà cô đưa, rồi lại nhìn thân thể đang hít thở đều đều trên sofa. Có cảm giác gì đó, nhớ nhớ.

"Yêu? Không yêu?" Có thể cô mới biết hắn một hai ngày, nhưng hắn đã biết cô từ rất lâu. Lần đầu tiên gặp cô, hơn một năm trước, trên con đường đông đúc, cô như hòa vào dòng người, mà cũng như rơi ra ngoài dòng người. Một ấn tượng khó phai, khi hôm đó là 30 Tết. Hôm đó, gặp cô xong, hắn bị Tiểu Yêu bắt luôn về. Làm sao mà quên được, khi mà lúc đó hắn ghét cô đến vậy? Mà chắc chắn việc này được bà sắp xếp, nhưng hắn không tài nào biết được, thôi thì kệ đi, trả thù sau cũng được.

Ai mà biết được, ngày nào cũng nhìn thấy cô như là một thói quen, ngày nào không nhìn là ngày đó không yên. Hắn là một đại ma vương, phải quyết đoán, không được do dự (cuối cùng cũng nhận mình là đại ma vương.)

Thôi được rồi. Một ngày không có cô... quá đủ rồi!

"Tiểu Yêu mau..."

"Đây đây, sao người gọi hoài gọi mãi vậy?"

"Bà đóng giả làm cô ấy đi, tôi muốn xuyên vào đó."

"Người vào làm gì?"

"Vào hành hạ cho thêm kịch tính!"

"Ai mà tin người? Hay là người muốn vào xem có anh nào đẹp trai không rồi rủ chơi đam mê?"

"Thì..."

"Được rồi, ta hiểu ý người rồi! Vào đi!" Bà cười gian.

"....." Thôi được rồi, bà nghĩ vậy còn hơn.

Tách.

Bà biến thành cô rồi...

Ôi trời ơi, hắn hận bà. Sao lại cho xuyên vào thành tên này? Gia thế ổn định, cơ mà mặt nhìn y như thụ thể này?

"Anh ngu lâu vậy? Có biết em lo lắng không?" Một cô bé có khuôn mặt vô cùng baby lên tiếng non nớt.

"Em.. Mina?" Hắn khác cô, rất khác cô. Hắn có phép, hắn có thể đọc được cốt truyện trước.

"Anh Math, em biết anh đau lòng về chuyện của chị Ami, nhưng anh không thể đại đột như vậy được."

"Anh đã làm gì sao?"

"Anh Math, anh đừng làm em sợ.." Mina khóc ròng.

"Đừng khóc! Ngoan!" Hắn không biết dỗ trẻ con, càng không biết dỗ trẻ vị thành niên nhé.

"Anh Math, hứa với em đừng bao giờ làm vậy nữa."

"Được, anh hứa! Giờ chị Ami đang ở đâu?"

"Chị ấy đang ở nhà anh Luke!"

"Em ở đây nhé, anh tới thăm chị Ami!"

"Em muốn đi cùng!"

"....." Cứu hấn...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Màn tỏ tình ngọt ngào của hấn...

Cuối cùng hấn vẫn phải vác theo của nợ tên Mina này đi cùng.

"Đến rồi ạ!" Mina nhỏ nhẹ lên tiếng. Hấn dừng xe trước một căn biệt thự độc lập.

"....." Cô ta chuyển vào rừng sống sao?

"Em ở trong xe, để anh vào một chút."

"Em vào với anh!"

"....." Hấn không thể làm gì được. Ok, ngroi gọi lắm.

Kính coong...

"Đề anh ra mở cửa!" Anh nói thầm với cánh cửa, à... với người sau cánh cửa.

"Ok!" Đi, đi ngay! Có thay đồ thôi mà cũng đứng chôn chân trước cửa. Cô sẽ không chạy được đâu!

.....

"Math?"

"Em muốn gặp chị Ami!"

"Cô ấy sẽ không nhớ em đâu!" Anh luôn có một ấn tượng không tốt với người tên Math này. Mà anh cũng không thể để Math gặp Ami, nhất là trong thời điểm Ami đang dần tiếp nhận anh.

"Chị ấy sẽ nhớ!" Hấn gằn giọng. Đồ nam phụ! Nói nhiều cũng không thành nam chính được đâu!

Anh lưỡng lự nhưng vẫn phải cho hấn vào.

"....." Tường cánh gác lắm?

"Chị Ami!"

Sau một hồi chật vật với bộ đồ trong phòng tắm, cô ngồi yên lặng trên giường, nhắm mắt. Và tiếng kêu của hấn làm cô giật mình suýt lăn xuống đất.

Bình tĩnh, kiềm chế ý muốn đánh người... cười duyên nào!

"Em là ai nhĩ?"

Anh nhìn hấn kiêu "đã bảo mà".

"Em có thể nói chuyện riêng với chị ấy không?"

"Không thể!"

"Anh sợ em làm gì chị ấy sao?"

"... Đúng thế!"

Hấn bực mình rồi nhé.

Tách.

Không gian ngưng đọng lại, còn có hấn và cô là cử động được.

"Anh..."

"Tôi đây!"

"Tôi nào?"

"Đồ nào phẳng, nào ngập nước, nào bị kẹp cửa..." Còn ai có thể bung tay một cái mà làm được như vậy giống hần hả? Đến Tiểu Yêu kia cũng chỉ phát tay được thôi nhè.

"Tôi là Anh Thân Đẹp Trai!" Hần vẫn phải giới thiệu lại lần nữa.

"À, tên tự luyện!"

"....." Mãn tỏ tình ngọt ngào của hần... Không biết hần có bị tâm thần phân liệt trong phút chốc không mà lại đi thích cô.

"Chúng ta đi ăn đi!" Cô đói lắm, rất đói.

"Cô nghĩ anh ta sẽ cho cô đi sao?"

"Anh ta đâu có cử động được."

"Ai nói?" Hần vừa dứt lời, không gian bắt đầu hoạt động trở lại, anh nhìn cô, cô nhìn hần, hần quay đầu nhìn tường.

Cô lăm lăm chửi thề.

"Chắc em nói chuyện xong rồi nhỉ? Anh tiễn em!" Anh đang trong tư thế sẵn sàng đứng dậy tiễn khách. Hần bực mình. Anh chỉ là nam phụ, là nam phụ... đừng có học tính chiếm hữu cực cao của nam chính được không? Mà từ từ đã... trong cốt truyện, Ami bị Luke bắt đi, không biết làm gì mà hai ngày sau liền thấy Luke tổ chức đám tang. Luke hành hạ Ami? Điển hình là vết thương trên trán.

"Anh đánh Ami?"

"Em mơ à?"

"Không phải đâu!" Cô phụ họa. Dù gì người ta cũng là soái ca, giúp đỡ chút nhĩ?

Anh không ngờ cô sẽ giúp mình, mặt vui mừng tới kích động.

"Math, em cứ về trước đi! Mai gặp lại!" Cô vẫy vẫy tay.

"....." Cô tạo phản à? Không được!

"Quản lý, cậu tiễn khách giúp tôi!" Anh nói điện thoại. Chưa đầy 1" sau cậu quản lý đã có mặt.

"Mời!" Giọng quản lý không khỏi gấp gáp. Phi từ một nơi cách đây 500m tương vòng 1" là quá sức, quá sức nhè.

Các ngài được lắm..

"Chào hai người!"

Hần lòi cổ Mina ra ngoài.

"Luke?" Vừa nãy hần lăm lăm bắt anh ta tên Luke.

"Ừ!"

Tên này hay hơn này, duyệt!

"Chúng ta đi ăn đi!"

"Đi thôi!" Cô có vẻ rất đói rồi!

Tuyệt vời, ở đâu cũng có người tình nguyện mang cô đi ăn!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chuyển ra thành phố sống!

Cô cảm thấy thật buồn cười. Anh ta làm CEO kiểu gì vậy? Không đi ăn với cô thì lại ôm cô đi ngủ, không rời cô nửa bước luôn. Công ty anh rất cuộc phát triển kiểu gì?

Cô nằm trên giường, trong vòng tay anh, mắt nhìn đôi bàn tay của anh một cách mê mẩn, buột miệng hỏi.

"Nếu như, em không phải là Ami thì sao?"

"Ý em là?"

"Anh có tức quá rồi thù tiêu em luôn không?" Trong mấy quyền ngôn tình hay có tình tiết cầu huyết vậy lắm.

"Đừng nói bậy! Em là Ami, là vợ của anh!"

"Ngủ đi!" Nói thẳng ra có khi bị giết thật ấy! Cứ bình tĩnh!

"Anh có nghe tôi nói không?" Cô nghĩ trong đầu.

"Luôn nghe thấy!"

"Cứu tôi đi! Tôi sắp thành con heo thật rồi..."

"Cô luôn là con heo..." Con heo mà hần muốn nuôi.

"Hừ, đã vậy ta cóc cần. Tự vượt ngục là được chứ gì? Mà lúc đó anh có đưa tôi về được không?"

"... Không." Hần không muốn dập tắt hi vọng của cô đâu, cơ mà hần thật sự không rảnh đi học cái phép này.

"Vậy tôi trốn đâu? Hỏi bà Tiểu Yêu kia đi." Thần tiên kiểu gì vậy hả?

"Không liên lạc với bên ngoài được..." Phải tự lực cách sinh thôi!

"Ây gu..." Anh ta là CEO đó... tay chân khắp nơi, trốn đâu cho thoát?

"Anh ta là nam phụ hay nam chính vậy?"

"Tất nhiên là phụ."

"Boss phản diện hả?"

"Ồ."

"....." Vậy thế lực chắc chắn còn khủng hơn. Cô hết hi vọng rồi.

Cô không nói chuyện với hần nữa, ngồi dậy, nhìn anh. Anh vẫn chưa ngủ.

"Có chuyện gì sao?"

"Không, chỉ là anh như kiểu muốn tách em với thế giới bên ngoài ấy." Khác nào bị cầm tù chứ?

"... Em..." Anh còn tưởng cô đã chấp nhận, nhưng hóa ra cuối cùng cũng chỉ là ngoan ngoãn để được ra ngoài thôi sao?

"Em không trốn đâu! Còn cái tên nào đó mà anh nói ấy... em còn chẳng biết hần là ai nữa."

Anh ngồi dậy, mặt đăm chiêu về suy nghĩ.

"Anh không tin em à?"

"...Anh..." Anh cũng không biết có thể tin cô được hay không.

"Thôi được rồi ngủ đi!" Cô nằm xuống. Hậm hực. Thế này thì khó nhẫn quá. Sao giờ?

Anh thì nhìn sau lưng cô, tưởng đang dối. Không chịu được đành khuất phục.

"Thôi được, mai chúng ta chuyển ra thành phố sống."

"Hôm nay?"

"Hôm nay!"

"Ngay bây giờ?"

"Ngay bây giờ."

Cô hớn hờ ngồi dậy chạy đi thay đồ. Cuộc sống ăn chơi chuẩn bị bắt đầu.

"Cẩn thận!" Anh mở miệng, chạy lại chỗ cô khi cô chuẩn bị lao đầu vào tường.

"Cảm ơn!" Phù, may mà phanh kịp.

Cùng với ý nghĩ chuẩn bị được "xổng chuông", cô vui vẻ thay đồ và bị tiếng hấn làm giật thót.

"Cô giỏi lắm!" Chắc chắn là cái ngữ điệu vô cùng tức giận rồi.

"Tất nhiên!" Cô không nói gì thêm và đi ra ngoài. Ở thành phố dễ trốn hơn.

"Em nhanh thật đó!" Bộ đồ của cô thật cổ điển. Quần baggy đen và áo phông

Uhm... trong đây đang là mùa hè.

Hơn 2 tiếng đi xe mới ra đến thành phố (đã hiểu vì sao hấn nói rằng cô chuyển vào rừng sống...), cô cũng đã được một giấc ngon lành rồi.

Anh định bế cô ra khỏi xe thì cô mở mắt.

"Đến nơi rồi à?" Cũng tạm quen với cái kiểu ôm này. Bây giờ thì cô thấy như này cũng chưa quá thân mật nhưng lúc trước thì... "Tránh xa ra, không ôm ấp gì hết!" Đến Linh cô cũng xua đuổi...

"Chúng ta nghĩ trước, mai anh đưa em về nhà gặp bố mẹ."

"Không cần! Hôm nay đi chơi, mai đi chơi tiếp, ngày kia rồi gặp cũng được!" Bị nhốt bao nhiêu ngày, bao tử của cô đã biểu tình từ lâu. Hôm nào anh cũng mang cô đi ăn... ở chỗ thư kí Robert ấy. Cách nơi cô với anh ở 500m. Cũng chỉ ăn cơm chứ gì...

"....." Đi chơi còn quan trọng hơn bố mẹ sao? Không phải Ami luôn nghĩ tới bố mẹ đầu tiên?

"Chúng ta đi ăn nhé."

"... Ừ." Không sao, anh cũng quen rồi. Ngày nào cô cũng chỉ hỏi có mấy câu "Sắp đến bữa sáng/trưa/tối chưa? Hôm nay ăn gì? Chúng ta đi ăn đi?"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Em... đồ Bạo lực!

"Em vui không?" Anh nằm trên giường, tay nghịch lọn tóc xoăn nâu màu hạt dẻ của cô.

"Ồ, vui!" Sẽ vui hơn nếu anh không động chạm gì vào cô ok?

Anh quay người cô lại, đối diện với mình, miệng mấp máy, muốn nói lại thôi.

"Muốn nói gì?" Tâm trạng cô tạm ổn, nói đi nói đi!

"Cho anh... hôn một cái..."

"Không!" Đừng mơ! Cho ôm là đủ rồi nhé! Lần trước chỉ là vô tình cô không phòng bị...

"Uhm..." Anh ôm thẳng cô vào lòng. Mặt áp khuôn ngực săn chắc của anh, đầu cô không khỏi nổi lên mấy ý nghĩ xấu xa. Nếu nhốt hấn với anh cùng một

phòng trong một năm thì... nhiều chuyện xảy ra lắm! Cô cười khúc khích.

"Có gì vui vậy?"

"Không..." Haha, anh sẽ là tiểu thụ đáng yêu...

"Ngủ!" Cô cố kìm nén cơn buồn cười quát anh. Ngủ nhanh lên cô còn viết ý tưởng, khi nào về được cô sẽ viết một quyển đam mê. Hmmm... thể loại mới không biết fan yêu quý của cô có ủng hộ không ha?

.....

Cô từ từ nhấc tay anh ra khỏi người mình, cả chân nữa. Nhón chân đi xuống bàn học. Mở chiếc máy tính lên viết, nhưng nghĩ không mang máy tính về được liền photo ra rồi nhét túi quần. Bên cạnh cô vang lên tiếng nói của hấn, nhỏ lắm. Cơ mà ghê ghê.

"Muốn đi xem nam nữ chính không?" Bây giờ mới 9h, họ vẫn đi chơi, đâu có ngủ sớm như này?

"Đi chứ!" Đi đâu cũng có anh đi theo, chán chết.

Hắn búng tay cái tách, hai người biến mất, căn phòng tối trở lại. Anh vẫn nằm ngủ, mày nhả lại. Một lúc, quay sang bên cạnh để ôm cô, bên cạnh trống không. Anh hoảng hốt mở mắt ra, bật đèn phòng. Không có cô ở đây, phòng tắm không, sân thượng không, phòng bếp không, phòng khách cũng không.

"Robert, đi tìm Ami, ngay cho tôi! Ở trong thành phố!"

"Dạ!" Robert bé nhỏ tội nghiệp bị đánh thức dậy, gấp gấp chạy ra ngoài. Đùa chứ thư kí đây đang ở trong rừng ấy... ý là gần căn biệt thự độc lập. Phóng ra thành phố. Hơn hai tiếng, là hơn hai tiếng đây!

Anh vội tìm chìa khóa xe ra ngoài, vừa lái xe vừa không ngừng đập vào vô lăng.

.....

Hắn vói cô đáp đất nhẹ nhàng. Cô sáng mắt. "Từ sau đi đâu nhớ rủ nhé!" Đi kiểu này sướng thật, không tốn xăng, không tốn tiền, đi đâu thì đi nhé.

"... Cô nhìn thấy hai người kia không?" Hấn chỉ sang bên hai người đang cầm máy ảnh. Nam thì lạnh lùng, nhưng mắt vẫn lộ rõ vẻ cung chiêu. Nữ thì nhí nhảnh dễ thương, cô sợ nhất nãy loại này. Giả nai, rồi không chừng khi bạn không để ý sẽ bị họ đâm một nhát ấy.

"Nam tên Dylan, nữ tên Mary. Cô Ami này rất thích Dylan."

"Chúng ta điều hành cho nam nữ chính xem chút nhĩ?" Hấn còn chưa đồng ý đã bị cô kéo đi.

"Chào Dylan, Mary!" Cô cười thân thiện. Nam chính gì chứ? Chưa bằng Luke được.

"Chị Ami?" Mary lên tiếng trước, Dylan thì nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, khinh người.

"....." Cô chỉ qua chào trai đẹp thôi, hà có gì lườm cô ghê vậy?

"Math, chị em vẫn còn mộng tưởng sao?" Dylan khinh khinh quay đầu nhìn hấn.

"Anh mơ à?" Hai đứa cùng lên tiếng.

"Giờ tôi đã có Luke, anh còn chẳng bằng một phần của anh ấy." Cô cười rất chi là thùy mị.

Tất cả như không ngờ câu trả lời của cô sẽ như vậy, đều ngờ ra một lúc.

Hấn tỉnh trước, không gian lại bị hành hạ. Ngưng đọng rồi.

"Cô nói gì?"

"Tôi nói..." Ngưng đọng rồi, tôi việc gì phải diễn nữa?

Cô lại bị hôn. Hôn theo kiểu bị khiển trách. Hấn cắn cô một cái.

"A!" Tên thần kinh này, chưa uống thuốc? Hôn thì có thể cô sẽ đẩy ra và tát một cái, cơ mà hấn cắn, cô sẽ giã chết hấn luôn.

Quả thật, hấn bị đánh.

"Em... đồ bạo lực!"

"Đồ quấy rối. Tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Có phải em đâu?"

"... Thì... tôi nói tôi không phải Ami có ai tin chứ?"

"....." Được, cô thắng.

"Nếu anh tỏ tình, em có đồng ý không?"

"Có thì sao mà không thì sao?"

"Có thì yêu thôi, còn không thì anh sẽ nhờ Tiểu Yêu cho em một tên." Một mũi tên thần á. Như vậy cô sẽ yêu hẳn chết luôn.

"....." What? Tỏ tình hay đe dọa? Cô đang nghiêng về phía đe dọa hơn.

"Cho em 3s suy nghĩ trước khi không gian hoạt động trở lại."

"Ok chơi luôn!" Yêu đương hả? Để cô thử đi rắc thức ăn cho chó vậy. Làm chó lâu rồi cũng phải thay đổi chứ.

"Được!" Hôn một cái nữa, one more!

.....

"Sao không gian vẫn ngưng đọng?" Hắn với cô ngồi nãy giờ lâu lắm rồi.

"Anh luyện thêm, tôi đã ngưng được 1 tiếng."

"Có bút lông không?" Mặt cô gian gian.

"Luôn sẵn sàng!" Hắn hiểu ý cô, trên tay hiện ra cái bút lông.

"Đợi em chút!"

Trên khuôn mặt của anh nam chính liệt cơ mặt đã có thêm vài cái tàn nhang và vài nốt ruồi thật to. Mắt gấu trúc, môi đen xi. Ủi, bờ môi ấy sao đẹp quá, nhưng nó lấp nhảm người rồi! Cô tô tô vẽ vẽ. Rồi sang bên Mary. Ừm, mắt gấu trúc, môi thâm đen tiếp nhé. Vẽ thêm con rồng trên má. Hmm.. đó là con giun! Thôi kệ!

"Xong, chụp em tấm ảnh!"

Cô khoác vai nữ chính, tay còn lại dơ hình chữ V, miệng cười toe toét.

"Xong!" Cô chạy ra nhìn ảnh. Được, chất như nước cất.

"Về ngủ chứ nhì?" Cô buồn ngủ rồi.

"Em vẫn muốn ngủ cùng anh ta hả?" Hắn nhăn nhó. Phản hủ?

"Thì còn cách gì khác? Anh đưa em ra ngoài được hả?"

"... Xin lỗi!" Hắn không mang cô ra ngoài được, nhưng hắn cũng chẳng muốn cô ở cùng anh.

"Anh xin Luke chuyển đến sống cùng đi?" Cô đưa ra cao kiến.

"Được đấy!" Không ngờ giống heo cũng thông minh ra phết.

"Ồ anh cứ mang em về trước đi, rồi tự anh giải thích rồi xin luôn anh ta nhé, em ngủ trước!"

Búng tay, hai người trở lại phòng. Anh không có trên giường, cô mặc kệ đi ngủ. Hắn đành xuống nhà ngồi đợi.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thật đẹp đôi!

Hắn ngồi đợi chán chê mê mỏi, cuối cùng anh cũng về nhà, trong tình trạng rất chi là buồn bực.

"Math? Em làm gì ở đây?"

"Vừa rồi em mang chị Ami đi chơi, chị ấy về xong ngủ rồi!"

"Em không nói với anh?" Hơn nữa trước đó anh cũng mang cô đi chơi rồi mà.

"Chị ấy gọi em!" Một câu đổ hết tội lỗi lên đầu cô.

"Được rồi em về đi." Cũng may là cô không có ý định bỏ đi.

"Khoan đã, em muốn ở lại đây."

"Cái gì?"

"Em muốn ở lại đây, câu chỉ có tính chất thông báo, không có tính chất xin xỏ."

"Đây là nhà anh." Anh gần giọng. Làm sao có thể để hắn ở lại đây? Người giúp việc cũng bị anh đuổi đi rồi ấy.

"Em không biết sẽ mang chị Ami đi lúc nào đâu đấy!"

"....." Đúng vậy. Lúc hắn đưa cô đi anh hoàn toàn không phát hiện.

"Được, vậy em ở phòng của khách."

"Khoan đã, anh phải ở cùng phòng với em."

"Cái gì?" Ta có vợ ta ngủ với vợ, mắc gì ngủ với người?

"Chị Ami..."

"Được, anh ở với em, ở với em là ok chứ gì?"

"Em lên phòng trước!" Hắn bỏ lên, để lại anh tức dơ chân dơ tay chửi rửa hắn.

.....

Anh lên phòng. Cô đã ngủ say. Ngồi xuống cạnh giường, anh vuốt nhẹ tóc cô, má phúng phính. "Em ở bên anh, mãi mãi em nhé..."

.....

"Em có thể mặc quần áo vào không?" Cô mà nhìn thấy sẽ không hay.

"Em chỉ ra lấy quần áo thôi, làm gì mà căng?" Hắn nhìn anh ghét bỏ. Đừng hỏi tại sao quần áo hắn lại ở đây!

"....." Chẳng qua anh nhìn body hắn thật không thuận mắt. Anh chỉ thích cơ thể của cô thôi. Mềm mại trắng trẻo. Đáng nhẽ giờ này anh được ôm cô đi ngủ rồi, vậy mà giờ lại phải ở đây... Math, em phá hoại hạnh phúc của chị em!

Không hẹn mà trùng, hôm nay hắn với anh như mặc đồ đôi. Quần ngủ đen áo phong trắng. Thật đẹp đôi! (Xin thứ lỗi cho tác giả...)

"Em ngủ sofa anh ngủ giường!"

"Anh mơ à? Em nhớ hơn, em ngủ giường."

"Đây là nhà anh."

"Chị Ami..."

"Đừng cứ chút lại lời cô ấy ra chứ? Em có là đàn ông không?"

"Được được, không nhắc nữa. Vậy đây có phải nhà chị Ami không?"

"Tất nhiên."

"Nhà chị ấy cũng là nhà của em, vậy đây cũng là nhà của em."

"Nhà của cô ấy thì liên quan gì tới em?"

"Chị ấy là chị em!"

"Cô ấy là vợ anh!"

"Anh không hiểu vấn đề à?"

"Vấn đề là em ấy!"

"....." "....." "....." "....."

Và họ cãi nhau cả đêm, đến gần sáng không ai nói lời nào, lăn ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chết tiệt, ông phải đi đốt vía mới được!

Hừ, không có nhà à?

Cô đã tìm khắp nhà, chẳng thấy hai người kia đâu. Rõ ràng là có xe ở nhà mà.

Căn phòng cuối cùng này... phòng cho khách. Tất nhiên, cô sẽ không gõ cửa.

Ôi, cảnh tượng gì đây? Họ đang ôm nhau kìa... OMG, điện thoại, điện thoại của cô đâu?

Cô lén lút lấy điện thoại trong túi quần, bật camera lên.

Chụp vài tấm, cô cất điện thoại, xuyết xoa. Chắc chắn cô sẽ rửa vài tấm mang theo mình mới được. Giờ thì ra ngoài cho đôi uyên ương kia ngủ tiếp nào!

Cạch.

Cửa vừa đóng, cả hai cùng mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, tay vẫn ôm ấp. Mắt 3s để não hoạt động trở lại.

"Sao em lại ôm anh?" Anh xoa tay đầy ghét bỏ.

"Không phải là anh à?" Hấn lấy chân chà chà vào tay mình. Khiếp quá.

"Hình như anh vừa nghe tiếng mở cửa..."

"....." Cả hai nhìn nhau rồi tức tốc xông vào phòng phía đầu hành lang. Không có ai. Dưới nhà, không có. Xe cũng không có nữa. Xe máy ấy.

"Chị ấy đi đâu sớm vậy?"

"Chẳng lẽ... cô ấy đi tìm Dylan?"

"...Xi, không có đâu!" Hấn xùy xùy vài cái. Tìm để Dylan đánh chết cô à? Có biết tấm ảnh hôm qua cô đã đăng lên mạng không?

.....

Ở một căn biệt thự khác...

Dylan ném vỡ chiếc điện thoại trong tay, tức giận đá vào tường. Dylan vừa nhìn thấy cái gì chứ?

Hãy tưởng tượng lại quả ảnh hôm qua của cô, có cất mặt nữ chính đi rồi! Ý là si nhục nam chính ấy.

Dylan thật không hiểu, tại sao mặt mình lại thành như vậy, cả Mary nữa. Còn cô chụp ảnh lúc nào? Hấn may mắn không biết...

"Cậu chủ..." Cô giúp việc rụt rè gọi. Hôm nay cậu chủ trông thật đáng sợ.

"Đi ra ngoài!"

"Vâng..." Cô giúp việc chuồn nhanh. Định dọn phòng hộ cậu ấy nhưng nguy hiểm quá. Ở lại chọc tức cậu ấy sợ sẽ có án mạng xảy ra.

Hắn lấy trong ngăn bàn một chiếc điện thoại khác, nhấn một dãy số.

"Armbur, điều tra xem Ami đang ở đâu!"

"Rõ!"

Dylan tức giận ném nốt cái điện thoại này. Cô cứ đợi đấy, xem Dylan xử cô như nào... (một phút mặc niệm cho những chiếc điện thoại!)

Cô đi tới tiệm chụp ảnh. Aaa, thật không thể đợi được, phải đi rửa ảnh luôn ấy.

Ông chủ cửa hàng nhìn mấy tấm ảnh cô đưa, rồi nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mắt sáng rực đầy mong chờ, nổi da gà. Ông gặp cái thể loại gì thế này?

"Nhanh lên ông chủ!"

"Cô... rửa ảnh cỡ bao nhiêu?"

"Cỡ à?... Nhét vừa cái khung ảnh là ok!"

"....." Có bao nhiêu khung ảnh, cô chỉ rõ ra xem nào!

"Đây, như cái này!" Cô kéo chiếc khung ảnh trên bàn ra trước mặt ông chủ.

"Được... đợi tôi một chút." Ông lấp bắp đi vào.

Cô sốt ruột ngồi chờ. Một tiếng sau.

"Ảnh của cô đây!"

"Sao ông lâu vậy?"

"....." Tôi bận sợ hãi trong đó!

"Lấy cho tôi mấy cái khung này nữa! Rồi ok! Thank you ông chủ, tạm biệt!"

"Tạm biệt!" Đừng mang mấy tấm ảnh này tới chỗ ông nữa. Cùng hai người, một tư thế, góc chụp khác nhau. Chụp đằng sau như kiểu đang hôn nhau vậy... Chết tiệt, ông phải đi đốt vĩa mới được!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nghĩ nhiều sẽ bị già hóa!

"Xin chào!" Phận làm nữ phụ, đi đâu cũng gặp nữ chính, à cả nam chính nữa... Cái gì? Nam chính?

"... Tạm biệt!"

Cô chạy cái vèo. Mary vừa định mở miệng chào, Dylan đuổi theo gầm thét.

"Ami, cô đứng lại cho tôi..."

Dylan sắp đuổi kịp rồi, cô hận. Tại sao chân anh ta lại dài như vậy?

Có một bóng đen vụt đến kéo cô lên xe, phóng đi. Cô ngồi trên xe, thò phù một cái, quay lại nhìn Dylan đang đứng chỉ chỗ cô mà không nói được gì, cười cười. Phong cách diêm tính lạnh lùng của nam chính đâu mất rồi?

Cô giật mình quay lại. What? Là ai cứu cô, hay lại bắt cóc mỗ bụng.

"Anh là ai? Bắt tôi làm gì? Nhà tôi không có tiền tài gì cả, trên có mẹ già dưới có... em nhỏ. Anh vui lòng tha cho tôi..." Cô làm bộ khấn khoản.

(Haha, vui lòng...)

"Chị hai, chị bình tĩnh, em là người của anh hai..." Amber sắp không nhận được mà cười phá lên rồi.

"Anh hai nào? Tôi chẳng quen anh hai nào cả. Anh đón nhầm người rồi!"

"Anh Luke..."

"Luke nào?... À... không nói sớm làm tôi hết hồn!" Cô vuốt vuốt ngực.

Nhìn Amber cũng... đẹp trai, cô cười cười lần quen.

"Anh tên gì nhỉ?"

"Em tên Amber!"

"Anh đang mang tôi đi đâu?"

"Về nhà ạ! Mà chị có thù oán gì với tên Dylan đó vậy?" Nhìn bộ mặt muốn giết người của Dylan, Amber rung mình một cái.

"Sì nhục hấn chút thôi mà, không sao!"

"... Chị đừng nên động vào tên Dylan đó, hấn không đơn giản đâu!" Nói xong cũng vừa tới nơi, Amber mở cửa xe cho cô, hộ tống vào tận nhà.

"Em đi đâu vậy hả?" Anh nhào tới ôm cô, hấn đằng sau đen xì mặt.

"Chị đi đâu vậy?" Giọng nói không khỏi có chút tức giận, cơ mà hấn chẳng thể làm gì được. Sao lại là em trai cơ chứ?

Cô để 3s, rồi đẩy anh ra.

"Có gì đâu, em đi mua đồ ăn sáng ấy mà!"

"Vậy đồ ăn đâu?" Hấn nghi ngờ nhé. Túi đen đen gì kia?

"Chị... để quên ở quán mất rồi..." Cô làm mặt như kiểu vừa nhớ ra, tay muốn đưa lên và vào miệng hai cái. Nói dối chẳng hợp lí gì cả.

"Vậy anh làm đồ ăn sáng nhé, em lên phòng trước."

Cô chạy vù lên phòng. Phải giấu kĩ, không hấn lại đem đốt hết thì mất công cô phải rửa lại ảnh. (Ông chủ: Đừng quay lại mà. Nhỡ khách của ông nhìn thấy thì sao?)

Anh quay lưng đi vào bếp, hấn ngồi trên ghế, nghịch điện thoại. Đừng hiểu lầm nhé, vừa nãy có đánh răng rồi.

Anh đột nhiên quay lại.

"Em không đi học à?"

"....." Chết thật, hấn quên mất vụ phải đi học.

"Em đi học đây!"

"Tạm biệt!" Anh vui vẻ cười tạm biệt. Hấn chân định đứng lên thì lại ngồi xuống, chậm rãi mở miệng.

"Em chẳng cần, thi đại học luôn cũng được." Chắc chắn hấn sẽ đỗ đại học, chỉ là không biết điểm thấp hay cao thôi!

Anh lờm lờm, quay lại làm tiếp. Độ lật mặt nhanh hơn cả lướt điện thoại.

Hấn cười cười, tưởng đuổi hấn đi dễ lắm à?

Trên phòng cô...

Ảnh đã đóng khung, một cái nhét vào ổp điện thoại, còn lại nhét hết trong túi. Ai biết khi nào cô sẽ trở về chứ? Hình nền điện thoại của cô cũng là ảnh hai người họ, đương nhiên phải mở khóa mới thấy được.

Giấu điểm xong xuôi, cô đường hoàng đi xuống nhà.

"Thơm quá nhỉ?"

"Có quả trứng thôi mà, em cũng làm được." Hấn bừa môi.

"Em ngồi đây ăn đi, đừng phá chảo!"

"....." Hấn thật sự không hiểu có phải mình là bạn trai cô hay không.

"Được rồi, mời cả nhà ăn sáng!" Cô xoa tay, bắt đầu cầm đũa. Có gì đó không đúng... sao mọi thứ nó mờ đi thế này? Ý thức còn sót lại trong não cô là... ngất à?

"Chị Ami!"

"Ami!"

Cô rơi ngay vào vòng tay hấn. Hấn nhấc cô lên phòng. Anh chạy theo sau.

"Cô ấy bị sao vậy?"

"Làm sao em biết? Không phải anh có bác sĩ riêng sao? Gọi đi chứ!" Hấn bắt đầu gất.

"Được." Anh cũng hơi thắc mắc, sao hấn biết anh có bác sĩ riêng nhỉ? Nhưng đây không phải lúc.

.....

Thân thể trên sofa mờ mắt... ý là cô đó. Bà Tiểu Yêu đã biến lại nguyên hình của mình mà đứng trước mặt cô.

"Cô tỉnh rồi?"

"Bà... Tiểu Yêu? Tuấn Anh đâu? Anh ta không về được sao?"

"Tên đó có về được hay không phải phụ thuộc vào cô rồi... Cơ mà trước tiên thì lát nữa cô sẽ phải đi đám cưới của một người bạn nào đó mà tôi không thể biết được. Tôi tôi nói với cô sau."

"Được rồi, biết thế!" Cô vừa ngồi dậy lại ngã lưng xuống ghế.

"Cô không lo lắng cho hấn hả? Không phải hai người tỏ tình các kiểu rồi chấp nhận rồi à?" Đừng tưởng bà không biết nhé, thấy hết đấy!

"Không phải người và tiên không thể đến với nhau sao?" Đó là tình kết rất quen thuộc với tiểu thuyết nam nữ chính khoog cùng là người.

"Làm sao người biết?"

"Nếu đã không được, sao phải cố?" Cô không trả lời câu hỏi của bà, nhìn ra cửa sổ buông một câu hững hờ.

"Ta còn định làm thành một cuộc tình lâm li bi đát." Tiếc thật.

"Tưởng bà muốn ghép couple lắm, ai ngờ cũng chỉ thế thôi." Thần Tình Yêu ai lại đi thích thể loại lâm li bi đát chứ?

"Được, cứ phải đưa hấn ra đây."

"Còn chưa đi đám cưới!" Mắt cô nhắm hờ.

"Ừ nhì! Vậy cô tự túc ở đây suy nghĩ nhé, tôi đi đây, có gì liên lạc qua tin nhắn nhé." Bà phát tay, biến mất trong không trung. Cô thờ dài... Không nên nghĩ nhiều, nghĩ nhiều sẽ bị già hóa!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đó cũng là một loại tình yêu

Ai mà ngờ được, cô mới vắng mặt vài ngày mà Minh đã... cưới luôn rồi chứ? Đối tượng là... hừm, một người bạn cùng lớp cấp 3 của cô. Thảo nào Minh cũng ngạc nhiên, quay sang trách mắng người đó. Cậu ấy chỉ biết lắc đầu, làm sao cậu ta biết cô với Minh có ân oán gì chứ?

Minh bắt đầu lo lắng suốt buổi cưới. Để không bị cô chia rẽ lần thứ 14 thì Minh đề nghị cưới ngay. Sao tự nhiên lúc này cô lại xuất hiện. À không, sao chồng gốc của Minh lại mời cô?

Nhưng đến cuối cùng cô cũng chẳng làm gì, Minh mới thở phào một hơi dài.

Lí do cô không làm gì à? Cô là đang ngủ gật. Hừm, hôm nay dậy sớm đi rửa ảnh mà!

Đến cuối đám cưới, người ngồi cạnh cô tốt bụng gọi cô dậy. Cô mở mắt, cười cười cảm ơn. Người ngồi cạnh cô đứng dậy đi về, không quên nhìn cô thêm một cái nữa. Đám cưới nhà người ta mà cô chơi cả cây đen. Có phải đi đám tang đâu?

Cô lững thững về nhà. Buồn ngủ quá.

Giữa trưa trời đông, ánh nắng chiếu thẳng vào người cô. Bóng dáng của cô in trên nền đường. Cô đi thẳng vào quán KFC, lâu lắm rồi cô chưa ăn nhỉ?

Vừa đưa được cái đùi gà lên miệng, tiếng Tiểu Yêu lại vọng bên tai.

"Cô đi ăn mảnh sao? Còn tôi nữa chứ?"

"....." Bà luôn là vật cản chớ đồ ăn đến với dạ dày của cô. Đồ ác độc. Lần này cô sẽ không quan tâm nữa.

Cô ăn tiếp, ăn không ngừng nghỉ. Tiểu Yêu thì cứ lải nhải bên tai. Cô nghe tai này tràn sang tai kia, cho đến khi nghe rõ một câu.

"Người còn bơ ta nữa, ta sẽ không chỉ cách để người cứu hấn về."

Cô ngừng hấn lại, miếng xương ném thẳng xuống đĩa.

"Bà muốn gì?"

"À, ta chỉ muốn nhắc người sớm một chút, không biết người có muốn nghe không."

"Nói đi!"

"Cách đó là..."

.....

Ami nằm trên giường dần mở mắt. Anh chạy lại bên cạnh, ôm gọn Ami.

"Em làm sao vậy? Từ sau đùng như thế nữa nhé, anh lo!"

Ami lơ đãng nhớ lại tất cả, đẩy anh ra.

"Anh tránh xa tôi ra! Tôi hận anh!"

Anh hơi bất ngờ, đây chính là cảm xúc của Ami mà anh dự đoán sau khi kết hôn. Sao lại thế này? Hai người vừa rồi và bây giờ hoàn toàn như hai người khác nhau.

Hấn lại gần, nhỏ giọng gọi.

"Chị Ami..."

"Math, em mau mang chị ra khỏi đây. Chị xin em..." Ami khóc lóc, nước nở van xin hấn.

Hấn lùi lại vài bước. Đây... không phải là cô. Vậy cô đi đâu rồi? Về rồi sao? Vậy sao hấn còn ở đây?

Hấn chạy ra khỏi nhà, Ami đằng sau khóc thét.

"Math? Sao em bỏ chị lại đây với hấn? Em không còn thương chị sao?"

"Ami, em bình tĩnh lại, chúng ta nói chuyện được không?" Anh cần nói chuyện với Ami, hay một ai đó không phải Ami.

"Anh tránh xa tôi ra!" Ami như trong tình trạng điên loạn.

"Nếu em chịu nói chuyện bình tĩnh với anh, có thể anh sẽ thả em ra."

Ami nhìn anh, trong ánh mắt như có gì đó lóe sáng. Có lẽ khi một người đã rơi vào trạng thái hoàn toàn tuyệt vọng, người đó sẽ dễ dàng tin lời nói đem lại hi vọng cho mình, dù hi vọng đó rất nhỏ nhoi.

Ami ngồi 5", cố gắng hít thở thật sâu để bình tĩnh, ngồi đối mặt với anh một cách đàng hoàng.

"Chúng ta nói chuyện được rồi chứ?"

"Được!"

"Em có nhớ vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

"Hình như, tôi đã đập đầu vào tường tự sát, rồi sau đó tôi bất tỉnh tới tận bây giờ." Giọng Ami hơi nghèn nghẹn, như đã cố nói năng lưu loát nhất có thể.

"Vậy được rồi... em được tự do!" Anh hít sâu một hơi. Anh thật sự không tin vào mấy chuyện ma quỷ, nhưng đây chính là Ami thật, còn người trước đó, cô ấy là ai? Bây giờ anh mới biết, anh thích một Ami luôn vui cười, hồn nhiên như cô, chứ không phải một Ami lúc nào cũng ủ rũ, điên cuồng gào thét như vừa rồi.

"Thật ư?" Dễ dàng như vậy sao? Ami cảm thấy mình thật ngu ngốc khi đã cố gắng tự tử.

"Đợi anh một lát." Anh đi đến bàn, cầm giấy và bút viết đơn li hôn.

"Em kí vào đây! Em có thể rời xa anh, nhưng xin em, hãy luôn vui vẻ, và tránh xa Dylan ra được không?" Anh như cầu khẩn.

Ami kí luôn mà không chần chừ 1s.

"Anh biết em rất yêu Dylan mà. Em sẽ vui vẻ nếu được bên cạnh anh ấy."

"Không phải em không biết rằng Dylan sắp kết hôn với Mary chứ?" Tin tức đó đã được Dylan tung ra cả tháng trời rồi.

"Em biết, nhưng anh ấy chắc cũng là bị ép buộc thôi mà. Anh ấy đã nói anh ấy rất yêu em."

"Em thôi đi có được không? Rõ ràng lúc đó hán chỉ lợi dụng em để làm Mary thừa nhận tình cảm với hán thôi!" Anh nắm lấy hai bả vai Ami. Tại sao lại cứ mù quáng như vậy?

"Anh buông em ra! Em tự biết mình phải làm gì." Ami chạy đi.

Anh ở lại phía sau, có thể là lo lắng cho Ami, có thể là nhẹ nhõm. Anh đã giải phóng cho người anh yêu. Từ bây giờ, anh sẽ không lo lắng quan tâm cho Ami nữa, có lẽ là không còn tư cách làm việc đó. Tất cả là nhờ có cô. Anh cũng đã biết, có thể, yêu một người không nhất thiết là phải chiếm hữu lấy người đó. Chỉ cần để người đó vui vẻ dù ở bên một người khác, đó cũng là một loại tình yêu. Có lẽ anh sẽ rời khỏi đây thôi, đi khỏi nơi mà anh đã từng yêu một cách mù quáng như Ami vậy, rồi anh sẽ có một cuộc sống mới, không còn buồn phiền gì nữa...

.....

Mọi người có muốn đọc đoạn kết của Ami không nhỉ?

Thật sự là tác giả chẳng thích cô Ami đó, hại Luke của tác giả phải đau lòng... Chắc tác giả sẽ viết kết cục của cô ấy ác liệt một chút, muahahaha!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Suy cho cùng cũng chỉ là vì một chữ 'Yêu';

Ami chạy ra đường, tới thẳng nhà Dylan. Không khí trưa hè khá oi bức, nhưng trong nhà Dylan có vẻ rất mát mẻ. Cây xanh xung quanh ngôi nhà, đi trong sân như đi nơi không có nắng. Khung cảnh rất lãng mạn. Nhưng hiện tại, Ami cũng chỉ có thể đứng ở ngoài.

"Chú bảo vệ, Dylan có ở nhà không?"

"Chào cô Ami, cậu chủ đang ở trong nhà với cô Mary." Chú bảo vệ nhấn mạnh chữ 'cô Mary'.

"Chú cho tôi vào!"

"Để tôi hỏi cậu chủ."

Chú bảo vệ đi vào, nhắc máy nói với nhà trên.

"Cậu chủ ạ? Cô Ami đó lại đến đây, tôi lại đuổi cô ta đi nhé?"

"Dẫn cô ta vào cho tôi!" Dylan như đang cười. Tìm một nhóc mà không thấy được chút dấu vết nào của Ami, giờ tự nhiên lại vác xác tới, không phải là

lợi cho Dylan sao?

"... Vâng."

Mary ngồi bên cạnh Dylan, nũng nịu.

"Anh đừng trừng phạt chị ấy, chị ấy vốn yếu đuối mà." Ngữ điệu rõ ràng chẳng có chút gọi là đang cầu xin hộ Ami, là đang đổ dầu vào lửa thì đúng hơn. Vậy mà Dylan không nghe ra mới ghê chứ.

"Đồ ngốc này, em sao lại phải xin cho cô ta? Cô ta đáng bị như vậy. Hơn nữa mấy lần trước cô ta cũng đối xử vô cùng quá đáng với em!" Dylan xoa đầu Mary. Nợ cũ lẫn nợ mới, Dylan sẽ thanh toán trong một lần này.

"Được rồi, nhưng anh đừng phạt nặng quá, tội nghiệp chị ấy. Dù gì chị ấy cũng rất thích anh..."

"Anh không hề yêu cô ta! Anh chỉ yêu mình em thôi!" Dylan mất dầy cung chiều nhìn Mary, tay ôm cô vào lòng. Miệng giải thích như sợ Mary hiểu lầm.

"Em tin anh mà."

Ami vào đến nơi là thấy cảnh này.

"Cô buông Dylan ra cho tôi!" Cô kéo tay Mary, hắt ra. Rất nhẹ thôi, nhưng Mary tự động văng xuống đất.

"Chị Ami..." Giọng cô ta đầy ủy khuất.

"Cô làm cái gì vậy hả?" Dylan tát Ami một cái, rồi chạy tới đỡ Mary dậy. "Em có sao không?"

"Em không sao!" Nước mắt Mary đã sớm rơi ra.

Dylan tức giận quay sang nhìn Ami.

"Em không có đẩy cô ta..."

"Chính mắt tôi thấy, cô còn chối?" Dylan liên tiếp tát Ami ba phát.

"Tôi chưa từng đánh phụ nữ, nhưng dạng người như cô cũng chẳng phải phụ nữ nữa rồi. Cái sinh vật lúc nào cũng chỉ biết ức hiếp kẻ yếu, giả tạo như cô, tôi khinh!"

"Anh... Em làm gì sai chứ?" Nước mắt Ami cũng tuôn ra. Nhưng một thứ như nước mắt của nữ phụ làm sao bằng nước mắt của nữ chính trong lòng nam chính chứ?

"Cô còn khóc? Loại người như cô có tên Luke đó thích là quá tốt rồi, còn không an phận muốn mơ tưởng tới tôi? Không phải hôm trước cô mạnh miệng lắm sao? Giờ lại giờ trò này? Cô đúng là không biết xấu hổ. Mai, cô ta giao cho cậu xử lý, muốn thế nào cũng được. Nhanh mang đi cho khuất mắt tôi! Tôi định tự mình xử lý cô, nhưng tôi thấy thật ghê tởm khi động vào người cô. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi và Mary nữa!" Đây có lẽ là lúc mà Dylan nói với Ami nhiều nhất, nhưng toàn là những lời khiến Ami đau khổ nhất. Có phải ngay từ đầu cô nên nghe lời anh?

"Dylan..." Ami gọi Dylan một lần cuối cùng, rồi cắn lưỡi tự tử. Ami chết không nhắm mắt, như muốn khắc sâu hình ảnh của Dylan vào tâm trí của mình tới giây phút cuối cùng. Ami mệt rồi, cô ấy không muốn cố gắng nữa. Thần chết có lẽ cũng muốn thành toàn cho Ami, mang linh hồn của cô đi thật xa, xóa hết những thứ xấu xa cay độc của Dylan, chỉ giữ lại những khoảng kí ức tốt đẹp về Dylan trong tâm trí cô. Như vậy, cô ấy mãn nguyện rồi.

Ami chết có lẽ cũng là một chuyện tốt cho cô ấy, để không phải sống sót nghe những lời khinh miệt của Dylan với mình. Đến lúc cô ấy chết rồi, Dylan cũng chỉ ghét bỏ mà sai người ném xác của cô đi, nói cô làm ô uế tầm nhìn và căn nhà của Dylan.

Anh, lúc này có lẽ đang trong phòng chờ ở sân bay. Anh không mang theo gì cả, chỉ mang theo một bức ảnh mà anh vô tình chụp được cô lúc đang ngủ. Lưu luyến, anh cũng đứng dậy vứt vào sọt rác.

Máy bay cất cánh, anh nhìn vào những đám mây trắng muốt. Trên trời, có một ánh sáng nho nhỏ. Chưa tối mà đã có sao, đó là Ami chăng? Tất nhiên điều này, anh mãi mãi chẳng biết được. Anh định cư luôn ở Mỹ, mất năm 57 tuổi, không có kết hôn...

.....

Huhuhu, sao tự nhiên lại buồn thế này? Thôi cũng tội Ami thật, tác giả nghĩ lại rồi, tác giả yêu tất cả nhân vật của mình, tất nhiên trừ hai đứa Dylan với Mary kia ra.

Chẳng thể hận Ami được. Suy cho cùng cũng chỉ là vì một chữ 'Yêu'.

Bắt đầu từ đây truyện sẽ chuyển biến sang một trạng thái mới rồi, mọi người có hóng không nhì? Chứ tác giả đang buồn thối ruột ra đây. Đoán tình tiết truyện nào!

Chương 25: Không, hấn lại không cứu được cô?

Hấn chạy đi, chẳng biết mình sẽ chạy đi đâu, nhưng vẫn cứ chạy, chạy đến khi không còn sức. Hấn dừng lại, ngồi bệt xuống đất. Rốt cuộc, cô đang ở đâu? Tại sao lại như vậy? Hấn cũng muốn ra khỏi đây. Hấn muốn gặp cô.

Một luồng khói đen bao vây cơ thể hấn, biến mất vào hư không.

.....

Cô đứng trong một không gian bị bóng tối bao phủ. Bà Tiểu Yêu đó thật quái. Bà ấy bắt cô phải trải qua những gì mà hồi nhỏ hấn phải trải qua, và còn phải gì mà cứu rồi cuộc đời hấn. Cơ mà cô thấy nó khá dễ mà. Cuộc đời của thần tiên thì có gì mà cực khổ? Cô đã hỏi như vậy, nhưng bà ấy chỉ nói, cô tự trải nghiệm rồi sẽ biết. Phất một cái liễn vào đây.

Giữa màn tối đó, một màn sáng hiện lên. Một em bé sơ sinh. Cô nghĩ chắc là hấn rồi. Có giọng một người phụ nữ.

"Chúng ta nên đặt tên con là gì đây anh? Trần Thế Hoàng nhé? Tên này rất hay, anh thấy sao?"

"Được, vậy tên ở nhà của con sẽ là Vịt nhé?"

"Đễ thương quá!" Tiếng hai người lớn cười rất vui vẻ. Cô cảm thấy hấn rất hạnh phúc, có khi hạnh phúc hơn cả cô ấy.

Bên hấn, hấn cũng bị nhốt vào một không gian, khác là, trên màn sáng của hấn, bao gồm cả cô, và cả màn sáng của cô.

"Bích..." Hấn đề ý đến màn sáng của cô, kia... là cuộc đời của hấn. Tâm Pháp?

Tiểu Yêu giờ không còn tung tăng nhảy nhót nữa, mà đang bị trói chặt bên cạnh... Thiết Ma. Thiết Ma là kẻ thù không đội trời chung của hấn.

"Tiểu Yêu sao? Ta lại phải cảm ơn ngươi rồi, quận chúa Tiểu Yêu. Cảm ơn đã cho ta trú ngụ trong một phần cơ thể ngươi suốt thời gian qua."

Tiểu Yêu bị trói chặt, đau tới rơi nước mắt. Bà cố gửi tín hiệu tới Ngọc Hoàng, nhưng vô ích.

"Ngươi đừng cố làm gì. Ngươi nghĩ hơn một trăm năm qua ta không mạnh lên một chút nào sao? Cả kẻ ngươi có gọi cả đội quân của hấn cũng chẳng thể làm gì được ta đâu!"

Tiểu Yêu tức giận.

Hơn một trăm năm trước, bà đã hợp sức với hấn chống chế Thiết Ma. Năm trước bà đưa hấn lên cũng là muốn bảo vệ hấn. Hôm đó Thiết Ma cư nhiên thoát ra được, muốn giết Thiết Ma, bà đành làm cho hấn say, cố gắng đánh Thiết Ma. Không ngờ tên đó dám ăn thân vào một phần cơ thể của bà trong khi bà đang cố đưa hấn đi vì không đánh lại Thiết Ma.

Tất nhiên bà cũng ngày ngày tôi luyện bản thân để vượt tu vi của Thiết Ma. Không ngờ Thiết Ma lại ra tay nhanh đến vậy.

.....

Hấn nhăn mày, Tâm Pháp là bộ pháp gia truyền của gia tộc Thiết Ma. Nó sẽ làm cho cô có cảm giác y như hấn từ đầu tới thời điểm một năm về trước. Không thể, hấn không thể để cô chịu đựng những thứ đó.

"Tiểu Yêu, tôi biết bà ở đó. Thiết Ma..." Hấn với bà còn có một phương thức liên lạc riêng, bí ẩn mà Thiết Ma không thể nào phát hiện ra.

"Ta chỉ có thể giúp cô ấy giảm cơn đau xuống một chút, còn lại phải trông chờ vào khả năng của cô ấy thôi..." Bà thật sự chỉ giúp được có vậy. Sức bà đã bị Thiết Ma rút gần như là cạn kiệt rồi...

"Cảm ơn bà rất nhiều... Tự lo cho bản thân mình! Tôi có thể sẽ không liên lạc với bà một thời gian!"

"Được." Bà biết hấn muốn làm gì.

Hấn tắt phương thức liên lạc, cũng là lúc tiếng hét đau đớn đầu tiên của cô vang lên. Cô thật sự không muốn hét, nhưng nỗi đau này y như cùng một lúc gây tất cả cái xương vậy. Cô nhìn vào màn hình. Mới một tuổi mà hấn đã phải chịu điều này? Hấn lúc đầu chỉ là người, đến lúc một tuổi đã bị một con yêu quái nhập vào. Đó là lí do cho tiếng hét vừa rồi.

Hắn sốt sáng ngồi xuống. Phải làm, nhanh lên. Không những thứ phía sau còn đáng sợ hơn gấp bội. Cô không thể trải qua những chuyện đó được.

Hắn ngồi xuống, chân xếp bằng, hai tay đặt trên chân, để ngửa lên trời, miệng không ngừng lầm nhảm gì đó. Một luồng nội lực mạnh mẽ thoát ra khỏi người hắn, tấn công thẳng vào màn sáng hiện lên trong không gian tối tăm này, nhưng bị phản lại không thương tiếc. Hắn bị luồng nội lực đó đẩy mạnh về phía sau, đập vào một màn chắn, rồi lại bị hất tung trở lại. Người hắn đã bắt đầu có những vết thương rỉ máu, hắn nhìn chăm chăm vào màn sáng. Không được? Tâm Pháp đã mạnh tới mức nào mà sức lực của hắn cũng không phá bỏ được?

Tim gan hắn đang như lộn vòng trong người, làm hắn muốn nôn ọe hết ra. Không, hắn lại không cứu được cô? Lòng hắn không ngừng gào thét tên Thiết Ma.

.....

Khi hắn bị con yêu quái nhập vào, toàn thân cô đau nhức, thỉnh thoảng lại nhói đau một cách dữ dội, như thể tim cô sắp bị ăn mất. Chịu nổi đau này một giờ đồng hồ, bà Tiểu Yêu xuất hiện. Bà ấy trẻ và hiền từ hơn rất nhiều so với bây giờ. Bà ta thương cảm hắn, truyền cho hắn một nửa tu vi của mình, ép con yêu quái kia ra. Quá trình truyền tu vi cũng là một khoảng thời gian dài khó khăn. Nó còn đau hơn cả lúc bị con yêu quái kia nhập vào, một tuổi, hắn phải chịu tất cả những thứ này? Tuyến lệ trong mắt bắt đầu tuôn trào.

Hắn ngồi trước màn sáng, mắt đỏ ngầu nhìn cô. Cô đang khóc, là do đau, hay là thương hắn? Hắn không biết, nhưng cô đang khóc, khóc rất to, rất thảm thương...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em Là Thành Công Lớn Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.